

KOMMUNISTISK POLITIK

Palæstina 12. august 2001

Sko mod besættelsen!

Nr. 17

5. årg.

2001

**18. august -
31. august**

Støttepris 10 kr.

TEMA: VERDENSKRISE - GLOBALISERINGSKRISE

- Nationalt kompromis Nr. 2 s. 2 ● Israel dræber Oslo-aftalen s. 3 ●
- Dansk økonomi med klap for øjet s. 5 ● Amerikanske trængsler s. 6 ●
- Cry for Argentina s. 7 ● Berlingeren fyrer s. 8 ● McDonald og børnene s. 9 ●
- Presses til studielån s. 10 ● Spinder guld på ensomhed s. 11 ●
- København i silhuet s. 12 ● Kunstner af verden: Evelyn Mittmann s. 14 ●
- USA og terrorisme s. 16 ● Israels højteknologi s. 17 ● Søren Kam for retten! s. 18 ●
- Koldkrigere i tovene s. 19 ● Om magterobring og kampformer s. 20 ●
- Debat s. 21 ● Giga-gevinst til fagbevægelse s. 24

Nationalt Kompromis nr. 2

KOMMUNISTISK POLITIK

Regeringen har lovet at fremlægge et udspil til en ny dansk EU-politik efter Folketingets sommerferie. Problemerne i den forbindelse er til at få øje på:

EU forsætter sin køreplan mod en Unionsforfatning, fælles regering og endnu mere magt til de store lande som Tyskland frem mod endelig vedtagelse i 2004. Unionsudbygningen på alle felter – inkl. fælles EU-hær og politi – buldrer frem. De fire danske forbehold overtrædes dagligt af regering, folketing og embedsmænd. Den danske økonomiske politik fastlægges, som om Danmark var med i Euroen, og der aldrig har været et Nej ved folkeafstemningen.

Alt det som skiftende danske regeringer og EU-tilhængere altid har benægtet kunne ske.

Samtidig er flertallet af befolkningen imod EU-Unionen, mod Euroen. Efter 30 års medlemskab af EU er modstanden ikke ved at uddø, som det er blevet påstået og spået så mange gange. Tværtimod er EU-modstanden stadig voksende i de unge generationer. I arbejderklassen – hvor hjerte og hjerne oftest banker i takt – fastholdes kravet om *Danmark helt ud af monopolernes EU*.

Hverken Nyrup-regeringen og oppositionen med Fogh i spidsen tør lægge deres EU-politik klart frem, slet ikke med et folketingsvalg lige om hjørnet.

I den situation har SF's formand Holger K. Nielsen igen meldt sig som den berømte kattelem. Med Jyllands-Posten som talerør bebuder Holger K., at han gerne vil være 'arkitekten bag et nyt nationalt kompromis' om dansk EU-politik. For et par måneder siden var Junibevægelsens leder Jens Peter Bonde ude med lignende tanker samme sted.

Under overskriften "Op af skyttegravene" lægger Holger K. frem, hvordan regeringen kan vinde en folkeafstemning i 2004 og dermed sætte punktum for 30 års uenigheder mellem tilhængere og modstander af EU.

Opskriften er særdeles velkendt:

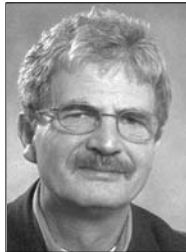
Benægt til den sidste dag, at EU vil indfører en Unionsforfatning og en Unionsstat med de kommende traktatændringer. Kald det noget helt andet. Uanset virkeligheden og de virkelige magthavere i EU, så fortsæt med at sige, at "EU blot er et internationalt samarbejde mellem suveræne

nationalstater". Bild i stedet befolkningen ind, at Danmark lige nu har muligheden for at gå ind og påvirke EU i en demokratisk retning. Slå på at vi behøver et stærkere EU som modvægt til supermagten USA.

Kompromiset mellem ja- og nej-siden skal ligesom ved det nationale forræderi i 1993 bestå i totalt at røvende Nej-siden. Holger K. fremhæver, at begge parter må give sig og holdholdvis indrømme, at der både er noget godt og skidt ved EU. Hvorefter han slår fast:

"EU er rammen for samarbejdet i Europa, ligegyldigt hvordan vi vender og drejer det, og danskerne har slet ikke lyst til at melde sig ud, selv om de også er skeptiske."

Den danske EU-modstand bør aldrig glemme SF's og Holger K. s nationale forræderi efter det danske Nej i 1992. Det har ikke alene hjulpet Unionsudviklingen, hjulpet den socialdemokratiske regering til i ly af dette til at fortsætte integrationen af Danmark i EU-unionen for fuld kraft. Så råddent var det, at det kunne bruges internationalt mod den irske folkestemnings Nej til Nice-traktaten. Lad os lave 'en Danmark' på det nej, var EU-kommissionens kommentar.

Holger K. fik aldrig sin ministerpost som tak for sit forræderi dengang. Til gengæld har det fået de høje herres i EU anerkendelse som international brugbar taktik imod EU-modstanderne. At Holger K. selv må lide den tort, ikke at være kendt udenfor landes grænser – "Hvis jeg tager over til Malmø er der overhovedet ingen der kender mig", udtaler han beskæmmet i Jyllands Posten – ja, det er nu engang den tort forrædere tit må lide.

Samme SF formand har tilbudt regeringen at sætte sig i spidsen for EU-modstanderne omkring de kommende protester ved EU-topmødet i København næste år. Med det formål at sikre ro og orden i EU-modstandernes rækker og Københavns gader. Holger K. forstiller sig selv i rollen som overdommer for, hvem der er værdige EU-modstandere, og hvem der ikke er.

Alene tanken er absurd.

Redaktionen 13. august 2001

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
oktober@post8.tele.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
APK's Homepage:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 150 kr.
År (26 nr.) 275 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 24. august 2001

Israel dræber Oslo-aftalen

Det er israelsk sprogbrug og verdensopfattelse, som præger de internationale medier: Aggression kaldes 'gengældelsesangreb', systematiske mord på palæstinensiske ledere kaldes 'målrettede aktioner mod terrorister', tortur kaldes 'mild fysisk pression' af f.eks. Carmi Gillon, den af det danske folk uønskede ny israelske ambassadør – som er mødt af protester og vil blive mødt af demonstrationer, så længe han er her. Når den danske regering ikke vil forhindre en torturbøddel i at blive ambassadør, og ikke vil tage skridt til at retsforfølge ham, må andre tage affære!

Et massivt israelsk terrorangreb med fly, raketter og tanks på de palæstinensiske områder i sidste uge slog til mod centre for den palæstinensiske administration og etablerede med eet slag fuld israelsk kontrol over Østjerusalem. Det kaldtes overalt et 'gengældelsesangreb' oven på en palæstinensisk selvmordsbombe – men *indholdet var en israelsk optrapning, en forstærket besættelse.*

I de internationale medier fremhæver ingen den kendsgerning, at antallet af dræbte civile israelere i de sidste syv år er mindre end antallet af dræbte palæstinensiske børn under den nuværende intifada. Og ingen taler om sanktioner mod Israel.

Fredag morgen hang et israelsk flag over Orient House i Østjerusalem – den bygning, som symboliserer den palæstinensiske magt i Jerusalem som kommende regeringsbygning for den palæstinensiske stat. De palæstinensiske vagter var afvæbnet, bygningen og dens papirer gennemsoget og besat – og lukket. Med fordrivelsen af PLO og den palæstinensiske repræsentation i Østjerusalem har Sharon-regeringen vist, at den går efter et rent israelsk Jerusalem.

Den amerikansk-israelske 'våbenhvile', som blev arrangeret med CIA som 'mægler', har fra starten været en far-

ce. Et propagandanummer. Israel har krænket den hver eneste dag. Og har konsekvent lagt op til en militær optrapning af konflikten i ly af amerikansk 'passivitet'. Det er denne længe planlagte militære eskalation, som nu er i gang. Den har bl.a. som mål at ødelægge det palæstinensiske stats- og regeringsapparat, de har været under opbygning, og måske i sidste ende fordrive de palæstinensiske myn-

KOMMENTAR

digheder, indbefattet Yassir Arafat.

Arafat på sin side har forgæves appelleret til FN, det internationale samfund og til George W. Bush' USA om indgriben, mægling og inspektion. Det har alt sammen været forgæves – Israel har været i stand til at fremture med sin forbryderiske og aggressive politik, som er den virkelig ansvarlige for de palæstinensiske terrorangreb fra Hamas og Islamisk Jihad.

Det 'internationale samfund' ser passivt til over for den israelske terrorisme – og placerer ensidigt med George W. Bush i spidsen og de øvrige vestlige regeringer, indbefattet den danske, som lydige ekkoer, ansvaret for den eskalerende terror på Arafat og de palæstinensiske myndigheder, som skal arrestere og afvæbne disse

grupper – uden at de israelske terrorister i og uden uniform stilles overfor tilsvarende krav. De israelske myndigheder har i stedet ophævet begrænsningerne for sine soldater i brugen af skarpe våben i de besatte områder. Stenkastende børn skal systematisk mødes med dræbende skud.

'CIA-våbenhvilen' døde uden nogensinde at være der – og fredsprocessen, som indledtes i Oslo, blev begravet med den israelske terror og den reelle annekton af Østjerusalem.

Den stadig eskalerende spiral af terror har Israel som den militært overlegne part. Med dens systematiske likvideringer af palæstinensiske ledere, terror mod civile, besættelse af palæstinensisk territorium og økonomisk strangulering af det palæstinensiske samfund og med fastholdelsen af den forbryderiske bosættelsespolitik viser Israel sig som terrormagten frem for nogen.

Palæstinenserne har intet andet valg end at optrappe intifadaen og inddrage israelsk territorium i krigen. Kun Israels tilbagetrækning og stop for aggressionen kan føre til en proces mod fred.

Det er nu, der er brug for, at den øgede sympati med palæstinenserne kamp og den voksende afsky overfor den israelske folkemordspolitik – som har gennemført den største etniske udrensning verden har set siden 2. verdenskrig – manifesterer sig i aktiv handling til forsvar for palæstinenserne:

Ikke bare i forhold til torturbødlen Gillon – men som en aktiv afstandtagen fra det zionistiske Israel, som søger at udrydde et helt folk og en hel nation.

Israel har myrdet fredsprocessen: Et vigtigt svar er **boykot af Israel**, af turisme, af varer, af diplomatisk repræsentation ved bødler, af en stat, som opbygger sig på aggression og forbrydelse.

Verdenskrise – Globaliseringskrise

Verdens topledere kan ikke få øje på den. Den danske regering kan slet ikke. Og medierne henviser den stort set til brødteksten på finanssiderne. Alligevel er den økonomiske verdenskrise en realitet – og den har – i modsætning til 1997/98, hvor den startede – nu ramt kapitalismens kernelande. USA er i dyb krise, Japan i endnu dybere – og EU-landene er hurtigt på vej. Det er nu officielt at den største økonomi i EU, den tyske, er i recession. Det samme gælder den engelske. Ved en recession forstås den borgerlige økonomi faldende vækst i to kvartaler i træk. Overproduktionskrisen har grebet den svenske økonomi, hvor massefyringer fra de store virksomheder har slagtet titusinder af jobs – og også den italienske. Der er stærke krisetegn i den hidtil flyvende franske økonomi.

Hvordan kan så den danske så holde sig udenfor? Det kan den heller ikke. Selvom Nyrup og Co, stadig forsøger at snakke den væk. Når nogle af de tydeligste krisetegn – firmaindskrænkninger, lukninger og massefyringer – ikke har været så klare i Danmark, skyldes det bl.a., at Danmark ikke har så mange helt store virksomheder med tusinder eller titusinder af ansatte. Men fyringerne i mindre målestok og mange steder fra har allerede været der, og vil blive forstærkede. En hel stribe firmalukninger venter om hjørnet.

Den danske eksportindustri omfatter 'nicher', der endnu ikke er så hårdt ramt som f.eks. IT-branchen – herunder landbrugseksport og medicinalvarer. Alligevel vil krisen i de vigtigste samhandelslande som Tyskland, Sverige og England hurtigt blive mærkbar.

Og for Danmark som for de øvrige lande gælder det, at forbruget delvist kan holdes oppe med kreditter, rentenedsættelser o.lign. – men det udskyder blot dens gennemslag.

Den kapitalistiske verdenskrise har

bidt sig fast i hjerteregionen: i produktionen af produktionsmidler. Det er virksomhedernes salg heraf til hinanden – indbefattet f.eks. IT-udstyr – der i første omgang er hårdt ramt. Massefyringerne afspejler dels, at salget er faldet, dels at forventningerne til masseforbruget er gået ned. Men også hele sektorer indenfor masseforbrugsvarerne – biler, mobiltelefoner, IT-udstyr – er føleligt ramt. Med millioner af arbejdsløse reduceres forbrugsevnen yderligere – og krisen uddybes. Den vil uundgåeligt også ramme den arbejdstunge servicesektor.

For der er ikke tale om en 'finanskrise', en 'valutakrise' eller en 'børskrise'. Det er en traditionel **kapitalistisk overproduktionskrise** – kendetegnet ved, at der produceres flere varer end der er købekraft til – som nu begynder at blive mærkbar også i de kapitalistiske og imperialistiske kernelande. Og som med USA's inddragelse åbenlyst bliver af virkelig verdensomspændende karakter, og kommer til at berøre alle lande, alle mennesker.

Krisen forstærker forskellen mellem rig og fattig, gør kløfterne endnu dybere. Milliarder forarmes yderligere. Det er de kapitalistiske stater og de multinationale selskabers politik at vælte krisens byrder over på arbejderklassen og den brede befolkning for at redde profitterne. I denne situation står de socialdemokratiske, reformistiske og revisionistiske partier parat til at yde den kriserammede kapitalisme førstehjælp.

Men folkene rundt om i verden – ikke mindst i de lande, der er hårdt og akut ramt af krise, som Tyrkiet, Argentina o.s.v – er begyndt at tage sagen i egne hænder, at rejse sig i store protestbevægelser, der også retter sig mod imperialismen, mod IMF og verdensbanken. Kapitalismens krise er også globaliseringens krise. Og den vil blive mangefold forstærket i de kommende måneder.

Danske masselukninger på vej

Krisen begynder at kradse for alvor. Det seneste tegn på, at den internationale økonomiske krise har ramt Danmark, er at i hundredvis af virksomheder nu direkte er truet af tvangslukning. Hårdest ramt er IT-branchen. Med stigende arbejdsløshed til følge

Op mod 1500 danske virksomheder kan af myndighederne blive tvunget til at dreje nøglen om, til at indstiller produktionen og sende deres ansatte ud i arbejdsløshed som følge af den økonomiske krise også i Danmark er ved at tage fart for alvor. Der er tale om en eksplosion i antallet af virksomheder, som har fået truslen om tvangslukning tæt ind på livet, da de endnu ikke har sendt deres årsregnskab til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Virksomhederne vil få tilsendt en advarsel om, at de vil blive tvangsløst, hvis de ikke indenfor de næste fire uger fremlægger et revisorpåtegnet regnskab. Ifølge Erhvervs- og Selskabsstyrelsen så er der i de fleste tilfælde tale om virksomheder med en meget dårlig økonomi. Man betegner tallet som overraskende højt. Der er tale om en stigning på 50 pct.

Et andet tegn på, at krisen for alvor er begyndt at hærge herhjemme er, at antallet af konkurser siden sidste år er steget med godt 26 pct. Det fremgår af de nyeste tal fra Danmarks Statistik. Samtidig er den danske industris omsætning direkte faldende fra første kvartal i år til anden med 1 pct. svarende 1,25 milliarder kroner.

Både det private forbrug og virksomhedernes investeringer er for nedadgående, samtidig med at der også er tale om en kraftig afmatning på eksportmarkedet, hvor krisen kradser hårdt i en række af de lande, Danmark fortrinsvis eksporterer til, som Tyskland og Sverige.

Resultatet vil være øget arbejdsløshed og dermed øget fald i det private forbrug, hvilket vil skærpe krisen yderligere.

Dansk økonomi: Med klap for øjet

Krisetegn

"Vi står med begge fødder solidt plantet i en generel økonomisk afmatning, hvor dystre udsigter for den internationale økonomi er med til at trække dansk økonomi ned. Dermed er det ikke mærkeligt, at vi nu ser flere virksomheder, der må dreje nøglen om" udtaler seniorkonsulent fra Nordea storbank. Antallet af konkurser fra maj til juli er steget med 26 % i forhold til samme periode sidste år, viser en opgørelse fra Danmarks Statistik.

At det hele ikke kan forklares ved at der nu er gået hul på hele boblen af IT-virksomheder, der lukker og opkøbes på stribe viser andre kendsgerninger.

Industriens omsætning faldt 2 % i juli, sammenlignet med et fald på ligeledes 2 % i maj, oplyser Danmarks Statistik.

I forhold til industriens egne forventninger er de fortsat faldende. Indenfor bygge- og anlægssektoren er forventningerne til juli, august og september ligeledes pessimistiske. Her forventes både beskæftigelsen og tilbudspriserne ved udlicitering at falde. Kun indenfor servicesektoren, hvor afmatning og krise slår igennem senere end i de øvrige sektorer, meldes der om optimisme.

LO har taget klap for øjet, da den lavede halvårsrapporten "Øje på beskæftigelsen". Det kommende valg har gjort blind overfor krisetegnene

Dansk økonomi vil fortsætte sin fremgang. Og ikke bare det. Dansk økonomi vil fortsætte den succes den har haft siden 1993, hvor Socialdemokratiet kom til magten. Sådan lyder det i hvert fald i LO's halvårslige økonomiske rapport – "Øje på beskæftigelsen 2001/1".

Der kan næppe være meget tvivl om, at LO-økonomeerne i deres rapport mest har haft øje for den socialdemokratiske valgkamp og de kommende Forbundskongresser. Mens de når det gælder de mere barske konkrete økonomiske facts har valgt at sætte klap for øjet.

Konsekvenserne af de omfattende asociale reformer – ikke mindst arbejdermarkedsreformerne – som den socialdemokratiske regering har fortaget forsøges afbødet med en forklaring om, at det i det mindste har gavnet den danske økonomi.

Hvem det egentlig har gavnet har ikke været svært at se. Der har i flere år været aktieguldfest og rekordoverskud i de stores erhvervskredse. Mens både indkomster og forbrug er faldet for lavindkomstgrupper.

Succesen for dansk økonomi afhænger af ud fra hvilken klasses interesser man bedømmer den.

Selvom de store danske koncerner forsat kan skovle store overskud hjem til ind- og udlandske investorer, er det dog svært at forstille, at den verdensomspændende kapitalistiske stagnation og krise skulle kunne gå udenom dansk økonomi.

LO's økonomeerne lægger til grund for den fortsatte økonomiske fremgang, at den økonomiske vækst i år vil ligge på 1,8 %. Det er imidlertid en tommelfingerregel, at der skal mere end 2 % vækst til at reproducere og frembringe ny vækst – og dermed fremgang. En vækst på 2% og under er i bedste fald en stagnation af økonomien.

Forskellen på børnefamiliers økonomi øges

Andelen af enlige forsørgere blandt dem med de laveste indkomster er steget. Det samme gælder forskellen mellem de højeste og laveste indtægter.

En stikprøveundersøgelse fra Danmarks Statistik over husstandes indkomst, forbrug og priser fra 1994 til 1998 viser at:

Mens hver femte enlige forsørger med børn i 1994 var blandt den tiendedel af befolkningen, der havde den mindste indkomst, voksede det til hver fjerde i 1998.

Den gennemsnitlige indkomst for husstande i den laveste indkomstende var i 1998 på 130.000 kr. For husstande i den højeste indkomstende var den

derimod på 993.000 kr.

For højindkomstgruppen er det typisk en mand der er forsørger, mens det oftest er en kvinde i lavindkomstgruppen.

Lønindkomsten for husstande med høj indkomst er steget med 21 %, mens den er faldet i lavindkomstgruppen.

På trods af at tallene siger, at den højeste indtægtsgruppe skulle have haft en lavere stigning i husstandsindtægt og højere skattestigning end i lavindkomstgruppen, så har den rigeste tiendedel af befolkningen øget deres forbrug med 16 %, mens de fattigste ti procent af befolkningen har haft et faldende forbrug på 2 %.

Amerikanske trængsler

NY Stock Exchange

Og de følges nu officielt af Tyskland, EU's største økonomi, og af England. Det britiske blad *The Economist* klager: *'Verdensøkonomien er begyndt at se bemærkelsesværdig, og tilmed truende, skrøbelig ud.'*

Når Japan og USA får følgeskab af Tyskland og det øvrige EU er stort set alle såkaldte 'lokomotiver' i verdensøkonomien gået i stå. Eller er begyndt at køre baglæns. De officielle tal pynter på de faktiske forhold. Der findes økonomiske overslag, som siger, at den samlede industriproduktion i USA, Japan og EU faktisk *faldt med 0,5 pct.* på de tre måneder februar til maj.

De asiatiske økonomiers største samhandelspartnere er Japan og USA. Mere end 25 pct. af deres eksport går til USA. Vækstraterne i regionen forventes at blive mere end halveret i år. Den indonesiske økonomi er ved at falde tilbage i krisen, den indiske er på vej ind i den. Og i Kina, som endnu ikke er fuldt integreret i det kapitalistiske verdensmarked, og som har kunnet holde meget høje kapitalistiske vækstrater, har man netop set det første børskrak.

En tilsvarende situation gør sig gældende for Latinamerika, hvor væksten for f.eks. Mexico, Argentina og Brasilien har hængt sammen med det langvarige boom i USA. Disse betydelige økonomier er igen i krise.

Sociale konsekvenser

Nyliberale økonomer og politikere har stort set afskrevet sig andre instrumenter til krisebekæmpelse end markedets egne brutale mekanismer. De tøver f.eks. med at sætte offentlige arbejder i gang. Til gengæld har USA øget krigsbudgetterne.

Officielt hedder det sig, at USA bevæger sig på randen af en recession. Det er en skønmalning af tingenes tilstand: USA befinder sig allerede i den kapitalistiske økonomis krisefase. Siden årsskiftet er en million arbejdere blevet fyret.

I de første seks måneder af 2001 – sammenfaldende med George W. Bush første halvår som præsident – er der blevet nedlagt næsten en million arbejdspladser i USA. Det på trods af at man med gentagne rentenedsættelser har forsøgt at holde efterspørgsel og forbrug oppe.

I juni lukkedes det største antal arbejdspladser, der nogensinde er registreret på en enkelt måned – nemlig 205.975. Det var 65 pct. flere end måneden før. Og der er ingen udsigt til at fyringstempoet sættes ned. Det strømmer fortsat med meldinger om indskrænkninger og fyringer i de store selskaber, hvor stadig nye brancher bliver berørt.

Man har svært ved officielt at indrømme, at den amerikanske økonomi er i krise – og tilmed i dyb krise. I stedet hedder det sig, at USA balancerer

på randen af en recession – forstået som tilbagegang i væksten to kvartaler i træk. Og at økonomien er ved at være igennem det værste, og vil løfte sig i andet halvår af 2001.

Men hvis man ikke kalder en mio. tabte arbejdspladser på et halvår – og mere end 200.000 på en enkelt måned – for krise – hvad skal der så til? Det er indlysende at USA nu befinder sig i krisefasen i den kapitalistiske økonomiske cyklus – og at spørgsmålet blot er, hvor længe den vil vare, hvor dyb den bliver, og hvor store konsekvenser, det får for den globaliseringsramte verdensøkonomi.

Hovedøkonomierne ramt

Den amerikanske økonomi i krise siden årsskiftet, den japanske økonomi i endnu dybere vanskeligheder igennem tre år, og med en akut skærpelse af krisen: Dermed er de to største økonomier i verden begge kriseramte. I første halvår af 2001 faldt fremstillingsindustrien i USA med 8 pct. (regnet på årsbasis). I Japan er det værre endnu: Bruttonationalproduktet er på det første halvår faldet med 8,5 pct. i absolutte tal. Det er den fjerde akutte krise i Japan på ti år. *'Den japanske økonomi falder ud over en klippe'*, siger en økonom.

England og Tyskland officielt i recession

Den officielle definition på en recession er et fald i væksten i to påfølgende kvartaler. Det er nu tilfældet i både England og Tyskland.

Den engelske industriproduktion faldt ifølge officielle tal offentliggjort i går med 2 pct. i det seneste kvartal frem til juni. Det er det største fald på et enkelt kvartal siden 1991, og det andet i træk - og dermed befinder England sig ifølge den gængse politiske økonomi i en recession.

Siden begyndelsen af året er der lukket mere end 100.000 engelske arbejdspladser, og det anslås, at yderligere 250.000 jobs i fremstillingssektoren er i farezonen. Det har fået TUC, det engelske LO, til at stille krav om massiv statsstøtte på 10 mia.

pund til den betrængte industri.

Den tyske arbejdsløshed steg i juli for syvende måned i træk, viser samtidig nye tal fra det tyske arbejdsmarkedsdirektorat. De sæsonkorrigerede tal viste en stigning på 110.000 personer til knap 3,9 mio., svarende til 9,3 pct. af arbejdsstyrken. Det er regeringens officielle mål at nedbringe arbejdsløsheden til 3,5 mio. - men det går hastigt den modsatte vej.

I første kvartal i år faldt det tyske BNP med 0,4 pct.. Det netop afsluttede kvartal til juni forventes at vise et fald i væksten på yderligere 0,2 pct, hvad der også forventes i det tredje kvartal i år. Altså: Tyskland er officielt på vej ind i en recession.

Cry for Argentina

Den økonomisk krise er særlig hård ved de lande, der følger IMF's nyliberale medicin. Argentina er et skræmmende eksempel.

Et middel bruges dog: rentenedsættelser for at stimulere investeringer og forbrug. Det er imidlertid vanskeligt at holde købekraften oppe, fordi lønningerne på trods af højkonjunktur ikke har kunnet følge med i den gigantisk øgede konsumproduktion. Samtidig har boomet gjort en ende på den private opsparring, som er lavere end nogensinde i USA. Der er ingen reserver at tære på. Med en million flere arbejdsløse på et halvt år, og flere endnu i den kommende tid, bevæger købekraften sig tværtimod støt nedad i en negativ spiral, som kun vil uddybe krisen med flere fyringer og lukninger og større social elendighed.

Den sociale situation for en stor del af den amerikanske befolkning er i forvejen vanskelig. En ny rapport fra *Economic Policy Institute* viser, at selv i højkonjunkturperioder som i 90'erne én ud af tre (29 pct.) af arbejderfamilierne i USA med børn i alderen 3-12 ikke råd til at dække alle de grundlæggende livsforbrønde som mad, bolig og medicin. Der er vel at mærke tale om en betydelig andel af familier, der har arbejde, hvor der er to forældre, og som ligger over den officielle fattigdomsgrænse.

- *Arbejde alene sikrer ikke en anstændig levestandard*, siger hovedforfatteren til undersøgelsen 'Hardships in America' ('Trængsler i USA') Heather Boushey fra EPI: - *Denne rapport viser, at de officielle fattigdomsmål ikke fortæller sandheden om arbejderfamiljerne i dag, og den afgiver rigt materiale til at dokumentere behovet for en politik, som styrker vores sociale sikkerhedsnet og øger lønningerne.*

Netop det modsatte sker i virkelighedens verden. Massearbejdsløshedens hurtige vækst vil føre til en hurtig forøgelse af den sociale elendighed, og lønningerne vil ikke gå op, men blive presset hårdt nedad under krisen. Og efter sin skattereform med milliardgaver til de rigeste 2 pct. er George Bush-regeringen nu i færd med at angribe netop det stadig eksisterende, men hårdt beskårne sociale sikkerhedsnet yderligere – bl.a. på pensionsområdet.

Imperialismens kerneland er uheldig indfanget af kapitalismens egne love og leverer selv beviset på, at dette system er udueligt, menneskefjendsk og udlevet.

-lv

Argentina med sine næsten 37 mio. indbyggere og Latinamerikas andenstørste økonomi havde indtil for tre år siden kontinentets højeste gennemsnitsindkomst, men efter tre år med økonomisk recession er bunden ved at være nået.

Arbejdsløsheden har nu passeret de 16 pct., og underbeskæftigelsen har et omfang af 15 pct. Over 30 pct. af arbejdsstyrken, i alt ca. 4,5 mio. arbejdere, kan dermed ikke få det arbejde, de har brug for.

En ud af tre argentinere lever nu under fattigdomsgrænsen, hvorunder halvdelen af alle argentinske børn befinder sig.

En nylig foretaget undersøgelse viste, at 800.000 børn lever i hjem, der gennemsnitligt tjener 1 dollar om dagen. En hel generation arbejderbørn tvinges ud på gaden for at finde en vej til overlevelse i det nyliberale helvede. Hele byer af blikhuse, hvor hjemløse finder ly, er skudt op rundt omkring alle større byer i Argentina.

Den borgerlige De la Rúa-regerings svar på krisen har været at forringe den almindelige befolknings levevilkår. Den 31. juli kom den syvende nedskæringspakke fra regeringen i Buenos Aires, der, siden den kom til i december 1999, har fulgt IMF's "gode" råd om liberalisering af finansmarkedet (har betydet et kolossalt flow af dollars ud af landet, idet investeringer er sikrede andre steder), frihandel, privatiseringer og reduktion af statsunderskuddet. De offentligt ansattes lønninger og pensioner blev skåret ned med 13 pct. Det var for mange millioner af argentinske arbejdere dråben. En 48-timers strejke fra d. 7. til d. 9. august lagde landet øde i protest mod den IMF-dikterede politik.

Nu vil IMF så yde Argentina et såkaldt nødlån på 1,2 mia. dollars, en del af en samlet lånepakke på 26 mia. dollars for 2001, som IMF, Verdensbanken og private lånere har strikket sam-

men for at sikre fortsat tilbagebetaling af Argentinas store udlandsgæld på 128 mia. dollars – 40 pct. af landets BNP!

Imidlertid beløber renter og afdrag på Argentinas udlandsgæld sig til ikke mindre end 27 mia. dollars om året, hvilket betyder, at "lånet" rent faktisk forbliver i New York og andre steder, hvor verdens ågerkarle har til huse.

Ikke én dollar vil ende i hænderne på den almindelige argentinske befolkning.

Argentina er tvunget til inden udgangen af 2001 at betale 8,5 mia. dollars til de internationale banker, som frygter, at et stop for de argentinske tilbagebetalinger vil give rystelser i deres finansielle system. Også Argentinas store nabo og handelspartner, Brasilien, frygter den argentinske krise og er allerede i fuld gang med nedskæringer og privatiseringer, der skal sikre et IMF-lån på 15 mia. dollars.

Imperialismen og de internationale låneinstitutioner, private banker og multinationale selskaber frygter, at den kapitalistiske kriseoffensiv i IMF-regi skal medføre større oprør – for slet ikke at tale om egentlige revolutioner – i det kriseplagede Latinamerika, der er modent til revolutionære forandringer. Og imperialismen forbereder sig

Chefen for analyse af den globale økonomi ved Zürich Financial Services, David Hale, skrev d. 18. juli i Financial Times vedrørende den argentinske krise: *"Situationen kunne blive så usikker, at det endda er muligt at forestille sig et scenario, hvor både Argentina og Brasilien overgår til militært styre."*

Ja, fascisme er ikke bare i allerhøjeste grad muligt i disse lande – den forbedes allerede. Fascismen, som har lange og "stolte" traditioner netop i Latinamerika er den amerikanske imperialismes og de lokale borgerskabs sidste udvej, når de ikke længere ved hjælp af det borgerlige demokratis snyd og bedrag kan vælte byrderne over på en oprørske arbejderklasse og almindelig befolkning, der truer med at smide disse blodsgytere på porten og gå ad den vej, der gavner det store flertal – socialismens.

Melse

Se også: 'Krise og protester' s. 17

Berlingeren fyrer hver sjette

Berlingerens nye ejer – Orkla - kræver to-cifret overskud.
Aktionærernes interesser betales med fyring af 118 ud af 725 ansatte.
For tre måneder siden gik Orkla's profithunger ud over unge avisbude.

Det Berlingske Officin blev sidste år opkøbt af den norske storkoncern, Orkla, for 1½ mia.kr. Det seneste nye skud på stammen af yderligere profit-skabende beslutninger er fyring af 118 ansatte i det berlingske hus. Fyringerne begrundes med et fald i annoncetegninger; men er mere dikteret af den ny ejers krav om et to-cifret overskud, hvilket betales af 118, som kan stille op i køen af 150.000 dagpengemodtagere.

Det er et drastisk indhug i personalet på den borgerlige avis, der i dag udgør 725 ansatte. Taktisk fornuftigt har ledelsen ikke sat navne på fyringssedlerne, hvilket har til formål at dæmpe

gemytterne, da den enkelte nødigt vil stille sig selv til skue.

Det er meget fämælte reaktioner, der er fremkommet fra tillidsrepræsentanternes side. De peger på, at fyringerne er unødvendige, fordi Berlingeren kan gøre bedre brug af deres stordriftfordel. Journalisternes fællestillidsmand Uffe Gardel benægter, at avisen er i krise, og konstaterer, at 'det drejer sig om at gøre avisen lønsom' og at 'det er indlysende at Orkla har udstukket en sådan strategi'.

Mere markante reaktioner kan forventes fra de kommende faglige møder.

Der tegner sig imidlertid et tydeligt billede af formålet med Orkla's overtagelse af Det Berlingske Officin. For blot tre måneder siden lagde den ny ejer sig ud med avisbudene, da de pålagde dem markante ændringer i deres arbejdsforhold:

- *Gå 40 pct. ned i løn, eller sig op!* - var budskabet til de unge århusianske udbringere af Århus Stifttidende, der ejes af Det Berlingske Officin. I København blev distributionen udliciteret mindre, nye firmaer, der også krævede forringelser.

Der er tydeligvis tale om en systematisk rationalisering i koncernen, som vi næppe har set det sidste af endnu.

For de ansatte, der tidligere var kendt for stolte faglige traditioner og solide løn- og arbejdsforhold, er det en brat opvågning til virkeligheden. Den tidligere formand for de københavnske typografer, Dan Lundrup, kunne på generalforsamlinger brovtende proklamere, at Grønland, Færøerne og Dansk Typografforbund stod udenfor gældende aftaler. På trods af typografernes stolte strejke mod rationaliseringer gennem 148 dage i midten af 70'erne, var det karakteristisk, at deres forbund udmærkede sig ved at lægge låg på den samlede arbejderklassens krav, aktioner og strejker. Den teknologiske udvikling har betydet, at typograffaget i dag er reduceret voldsomt, og deres faglige organisationer er opløst af HK.

De ansatte på Berlingeren har aldrig stået udenfor gældende aftaler på det danske arbejdsmarked, så hvis deres kamp mod fyringer skal lykkes - hvis de har vilje til kamp - så skal de forbinde sig med solidariteten i hele klassen.

Strejke på Rose Poultry – igen

Den 2. august gik fjerkræophængerne på slagteriet Rose Poultry i Brovst igen i strejke. Det skyldtes utilfredshed med Arbejds miljø-klagenævns beslutning i forbindelse med de urimelige vilkår på virksomheden. Ophængerne løfter nemlig op til 7 tons om dagen, hvilket de på trods af et påbud fra Arbejdstilsynet ikke er garderet imod. Påbudet begrænser nemlig kun den tid, hvor de ansatte skal ophænge kyllinger; men fastlægger ikke et loft over, hvor meget ophængerne skal løfte om dagen.

Sagen startede for et år siden, da flere ansatte blev bortvist, fordi de organiserede arbejdet på en måde, der aflastede den enkelte ophænger. Der skulle gå omkring et halvt år med megen presseomtale, før de havde genvundet deres arbejdsplads. Siden

gav Arbejdstilsynet Rose Poultry påbud om at sænke ophængningstiden fra 50 % til 45 % af arbejdstiden.

Brian Andersen, formand for SiD Brovst, frygter, at det ikke vil ændre noget, da virksomheden vil indhente det forsømte ved tempooprunding. SiD Brovst kræver, at de syv tons bliver reduceret til tre tons dagligt.

I fredags mødtes ledelsen på virksomheden og den lokale SiD-fagforening til endnu en forhandling, idet Arbejds miljøklagenævnet ikke har omstødt Arbejdstilsynets beslutning. Samtidigt har fagforeningen klaget til Arbejdsminister Ove Hygum (S) over

klagenævns afgørelse. Ove Hygum afviste klagen, så SiD-forbundet sylter sagen videre til ombudsmanden.

Det er til gengæld langt fra sikkert, at ophængerne har tålmodighed til at afvente en ombudsmandssag. Ved forhandlingerne i fredags lå det i luften, at de ville genoptage strejkevåbenet, hvis ikke der kom et tilfredsstillende resultat.

-gri

McDonald og børnene

Nyd et 'Happy meal' på McDonalds - det er ikke sikkert at dem, der laver eller bringer det, er så lykkelige. Det børneglade McDonald er i England blevet idømt en stor bøde for grov udnyttelse af børn som arbejdskraft.

Det er to McDonald-restauranter i Camberley i Surrey, et af Englands mest velstillede områder, der er blevet idømt en efter britiske forhold meget stor bøde på ca. 125.000 kr. for grov udnyttelse af børnearbejde. Ti skolebørn blev af retten fundet at være ulovligt beskæftiget. De omfattede bl.a. en pige, som arbejdede 16 timer i træk på en lørdag, og en anden, som arbejdede indtil 2 om morgenen på en normal skoledag. I alt indrømmede restauranterne 20 tilfælde af ulovligt børnearbejde.

Et af McDonalds slogans er at det skal være 'den bedste arbejdsgiver i

alle samfund i verden' - men det har overalt ført en fagforeningsfjendtlig politik og set stort på faglige aftaler, indbefattet altså deciderede lovovertrædelser i forhold til børnearbejde. Det har omkring 1 1/2 million ansatte i 119

lande. Det er også kendt for at have udspioneret og retsforfulgt kritikere. For et par år siden tabte det en retssag i London, hvor domstolen fandt, at det var rigtigt at sige, at de ansatte hos McDonald 'havde det skidt m.h.t. løn og arbejdsforhold'. Sidste år kom det frem, at de lykkelige kinesere, der producerer legetøjet til de børnevenlige måltider på McDonalds, fik mindre end 50 øre i timen.

Ulovligt børnearbejde er et globalt problem. De engelske landsorganisation TUC anslår, at 500.000 engelske børn har erhvervsarbejde.

12 kvinder vinder fodfæste

Det hele startede med, at 12 kvinder på Thrige Titan i Odense var utilfredse med deres fagforbund - KAD; Kvinde- ligt Arbejderforbund i Danmark. Det var ikke de kristelige fagforeninger eller højrekræfterne, der igen forsøgte at slå mønt på den almindelige utilfredshed med fagbevægelse og høje kontingenter. Som ufaglærte ville de såmænd blot skifte til SiD, hvilket de troede, de var i deres gode ret til. Men sådan skulle det ikke gå. SiD satte sig imod skiftet, fordi der forelå 2 aftaler mellem SiD og KAD, der fastlagde grænserne for hvilket forbund, der organiserede de respektive medlemmer på virksomheden.

De 12 kvinder blev ikke slået ud af kurs på grund af den slags formaliteter. De havde besluttet sig for at nå deres mål og retfærdighed. Derfor indbragte de sagen for ligestillingsnævnet med et udtrykkelig udsagn om, at de ville føre sagen videre, hvis de ikke fik opfyldt deres krav her.

Det fik SiD ud af hullerne. De to grænseaftaler blev opsagt:

- Som sagen har udviklet sig, ser vi derfor ingen anden mulighed end at opsigte aftalerne. Men vi er selvfølgelig parat til at forhandle med KAD om en

ny samarbejdsaftale, udtaler Willy Strube, formand for SiD's Industriegruppe.

De to forbund er nu ude på dybt vand, fordi grænseaftaler mellem de mange forskellige forbund er ikke skruet sammen af hensyn til medlemmerne, men af hensyn til forbundsledernes medlemskroner. I den aktuelle situation har SiD og KAD fundet det opportunt at finde en løsning, der konkret opfylder kvindernes krav og samtidigt fastholder grænsedragningen:

- Willy Strube har sagt, at opsigelsen ikke er ment som en fjendtlig handling over for KAD, og at SiD er parate til at indgå en ny samarbejdsaftale. Derfor er der ingen grund til at strides, udtaler Lillian Knudsen, formand for KAD.

På KAD's hovedbestyrelsesmøde den 22. august bliver det besluttet, hvorvidt samarbejdet skal fortsætte. De to forbundsledelser har god tid til at stikke en justeret aftale på plads, da den nuværende aftale har tre måneders opsigelsesvarsel.

De 12 kvinder fik deres krav opfyldt ved at stå fast. Det tilbageværende spørgsmål er, hvorvidt de bliver mere tilfredse med SiD. -gri

Fortsat en mio. mennesker udenfor arbejdsmarkedet

Den officielle arbejdsløshedsstatistik svæver omkring 145.000 ledige, hvilket svarer til 5,2 pct. af den samlede arbejdsstyrke. Regering, erhversliv og fagbevægelse bryster sig over statistikkerne. Det ser også kønt ud på papiret, der ikke rummer mindst 750.000 udstødte på førtidspension, kontanthjælp, orlov eller tvangsaktivering. På trods af otte års økonomisk opsving står en lille million stadig udenfor arbejdsmarkedet. Det svarer til ca. en trediedel af den samlede arbejdsstyrke.

Tvangsaktiverede truer med vold

To projektledere i Skælskør har sagt deres stilling op fordi de er blevet truet med vold af vrede bistandsmodtagere, der ikke vil tvangsaktiveres.

- Det handler om ulykkelige mennesker, som vi ikke kan hjælpe. Vi burde nok tage konsekvensen og tildele dem førtidspension, siger Skælskørs borgmester, Hans Christian Nielsen.

- Men aktivloven gør det svært, konstaterer han.

Hans Christian Nielsen henviser til, at kommunerne er forpligtet af den socialdemokratisk ledet regering til at aktivere bistandsmodtagere. Desuden er kommunerne ikke interesseret i at give folk førtidspension, da de selv hæfter for udgifterne. Sådan virker kassetænkningen.

Faldende aktivitet

Industrisektoren er på én måned faldet med 13,3 pct.-point fra 59 til 46. Byggeriet mærker en tydelig afmatning. Efter Storebælts- og Øresundsbroernes færdiggørelse kan nye prestigebyggerier ikke opveje deres aktivitet. På trods af den store bolig-mangel bliver der ikke sat ind på det område. Bygherrerne og politikere satser på nye prestigebyggerier. Alene i Storkøbenhavn handler det om den fortsatte udbygning af havnefronten, Ørestaden, den nye TV-by og erhvervsbyggeri.

Unge presses til at tage studielån

Hver anden studerende optager i dag statens studielån på 2.102 kr. om måneden som supplement til den skattepligtige SU på 4.108 kr. og 2.042 kr. for henholdsvis ude- og hjemmeboende. For blot to år siden var det kun hver tredje, der benyttede sig af "tilbudet".

"Det er en god udvikling. Studielånet er en del af det samlede støttesystem, og det har været brugt for lidt. Især i de første år på et studium bør man tage lånet og koncentrere sig i stedet for at påtage sig for meget erhvervsarbejde ved siden af," siger Jakob Lange, kontorchef på Københavns Universitet og formand for SU-rådet, der rådgiver regeringen.

De studerende må stille sig meget undrende over for denne karakteristiske og spørge: Hvorfor i alverden er det en god udvikling, at de studerende må låne penge for at kunne klare studiet og dagen og vejen? Et studium er jo et fuldtidsjob (med store omkostninger til fx bøger), som selvfølgelig burde dækkes fuldt af SU'en, der skulle være en "studentløn", som man kunne leve af - uden at optage studielån. Derudover er der jo også studielånets renter, som betyder, at en studerende, der har studielån i fem år, skal hoste op med over

130.000 kr. efter endt uddannelse!

Og ikke mindst: Hvad er årsagen til den markante stigning i antallet af studerende, der optager studielån?

For at starte med det sidste spørgsmål: For det første er det blevet dyrere at leve, dvs. real-SU'en er blevet mindre, fordi leveomkostningerne, ikke mindst huslejen pga. den massive boligmangel, der skyldes den regering, Lange "rådgiver", er steget og stadig stiger.

For det andet har de stadige nedskæringer på uddannelsesområdet betydet, at undervisningen generelt er blevet forringet, og stresset og jaget er tiltaget på alle uddannelser, hvilket tilsammen betyder, at flere og flere unge ved hjælp af studielånet søger at undgå det opslidende studiejob for at kunne hellige sig studierne fuldstændigt - simpelthen for at kunne redde sig igennem og gøre deres uddannelse færdig.

For det tredje har mange unges forældre også set deres realløn falde - eller måske mistet deres job eller er endt på kontanthjælp, som stadig flere gør - og derfor heller ikke har så mange penge mellem hænderne som tidligere. Herved bliver der flere unge, som ikke kan trække lidt på deres forældres pengepung eller ikke har en

eller anden form for uddannelsesopsparring, og disse unge må så finde penge andre steder og fx tage et studielån. Og med den begyndende økonomiske krise i Danmark, som allerede har medført massefyringer visse steder, vil dette antal utvivlsomt stige.

Det er altså disse forhold, som "SU-ekspert" Jacob Lange fra Københavns Universitet kalder "en god udvikling", men han glemmer at tilføje: "for arbejdsgiverne". Hvorfor? Fordi arbejdsgiverne - eller erhvervslivet som de også kaldes - vil have færdiguddannet arbejdskraft så billigt og så hurtigt som muligt, således at denne arbejdskraft i så lang tid som muligt kan tjene penge hjem til dem.

Og arbejdsgiverne får det, som de vil have det med Langes "gode udvikling", der kort og godt kan sammenskrives til: Optag studielån for at blive så hurtigt færdig med din uddannelse som muligt. Da du så efter endt uddannelse er forgældet til begge ører, kan arbejdsgiverne presse dig til en lav løn og ringe arbejdsforhold, fordi du simpelthen skal have en eller anden form for indtægt pga. den store gæld, du skal af med!

For de unge i Danmark er der absolut intet fremtidsperspektiv i at følge Langes reaktionære, studenterrfjendske råd om mere brug af studielån, der kun fører til forgældelse og på længere sigt skal bane vejen for en total fjernelse af SU'en.

De unge skal derimod afkræve regeringen den SU, de rettelig har krav på som fuldtidsarbejdende: En SU, som de kan leve af uden at være tvunget til hverken at have studiejob - de har nemlig allerede et job i form af studiet - eller til at forgælde sig ved hjælp af "billige" studielån.

Melse

Får deres job tilbage - som aktiverede

Et grotesk eksempel på udnyttelsen af arbejdsløse aktiverede på det '3. arbejdsmarked': Tre SiDere fra Bornholm blev fyret, men har nu fået tilbudt deres gamle jobs igen - som aktiverede.

De tre arbejdede på Almegård Kaserne på Bornholm, men blev for et halvt år siden fyret fra deres stillinger. Nu vil militæret giv dem deres stillinger tilbage - men som aktiverings tilbud, siger DR Bornholm.

Den groteske sag får faglig sekretær i SiD Finn Pedersen til at udtale:

- De folk, der har været ansat i 20 eller 30 år i Forsvaret, må rent ud sagt føle sig pissert på. Det hverken kan eller vil vi acceptere.

Ifølge DR Bornholm mener han, at sagen er 'i strid med ånden i loven om

at få folk i arbejde'. Han vil i den forbindelse kontakte finansminister Pia Gjellerup. Indtil videre er sagen sat i bero indtil den 20. august, hvor Forsvarskommandoen skal behandle aktiveringstilbuddet.

Om sagen er i strid med lovens ånd kan diskuteres. Det er imidlertid indiskutabelt at aktiveringsordningerne er en kilde til grov udnyttelse og store profitter for private virksomheder - og at det offentlige lever højt på at bruge aktiverede i stedet for at ansætte folk til normale jobs med normale rettigheder. I realiteten er det eneste usædvanlige ved sagen, at det er præcis de samme jobs, folk tilbydes - og at den grove og groteske karakter af systemet derved træder så tydeligt frem.

KOMMUNISTISK POLITIK

Tidlig skolestart - et år mere i skole

Tilpasningen til EU fortsætter i folkeskolen. Nu er der flertal i folketinget for at indføre tvungen skolegang fra 6 år og afskaffe børnehaveklasserne.

Gennemførelsen af obligatorisk undervisning fra 6 års-alderen på linje med de fleste EU-lande er længe blevet forberedt i det stille. Socialdemokratiet, Venstre og Konservative er enige. De Konservative ønsker tilmed at undervisningspligten skal starte med de 5 år.

- Vi er indstillet på at gennemføre en ændring af folkeskoleloven, så der bliver faglige mål for børnehaveklassen ligesom for resten af skolen, siger formanden for folketingets uddannelsesudvalg, socialdemokraten Hans Peter Baadsgård til Jyllands-Posten. Med andre ord betyder det, at børnehaveklassen simpelthen skal omdannes til en 1. klasse.

I befolkningen er der udbredt modstand mod den tidlige skolestart - og den er størst blandt forældre med børn i skolealderen. Det viser en Sonarundersøgelse i Jyllands-Posten. Et stort flertal i befolkningen - omkring 75 pct. - mener at den nuværende skolestart er passende. Kun omkring 15 pct. støtter det EU-reformivrige folketingsflertal. Blandt kvinderne i alderen 30 - 49 år synes 82 pct., at den nuværende skolestart er passende, 8 pct. vil have den sat ned, mens fem pct. ønsker en senere skolestart end den nuværende.

Netavisen 9. august 2001

Netavisen

**- det daglige tillæg til
Kommunistisk Politik**

www.apk2000.dk

Spinder guld på ensomhed

BT kom under overskriften "Spinder guld på kærlighed" med en strålende reklameartikel for et af Danmarks største kontaktsteder - eller *dating-sites*, som det hedder - på nettet. I artiklen fremgår det - om end godt pakket ind med formuleringer som "i dag er det noget, alle gør" osv. - at ensomheden er i kraftig vækst - og dét er der penge i!

Dating-sites skyder op som paddehatte på nettet, og ovennævnte hjemmeside forventer en omsætning på 8 mio. kroner i år.

Artiklen i BT går let henover *årsagen* til den voksende ensomhed. Ikke at jeg lige kan komme med den guldkantede begrundelse, men hvis jeg kigger på min egen arbejdsplads, springer det lige i øjnene. Dagholdene bliver mindre og mindre, mens stadig flere medarbejdere arbejder aften eller nat, hvilket svækker muligheden for et socialt liv i sin fritid, specielt hvis man i forvejen har svært ved at komme i kontakt med folk eller blot har det med at holde for sig selv.

Postterminalen i København er spækket med ensomme skæbner. Jeg har tidligere nævnt Mikkell, der tager overarbejde konstant, og som kun kan snakke om post. Desuden har han svært ved at forstå, at nogle af os *forsøger* at have- eller opbygge et liv udenfor arbejdstiden. Eller "Læsse-Lars", der render desperat hvileløs rundt i hele huset, hvis der ikke er overarbejde at få. Han fik i øvrigt sit øgenavn, fordi han bruger mere tid på at læsse brevbakker på vognene end at sortere post. Som rosinen i pølseenden har ledelsen bestemt, at vi ikke må tale i mobiltelefon på arbejdet - heller ikke i pausen. De indrømmer selv, at det er en politisk beslutning. En beslutning, der lige afskærer os fra den sidste livline ud til den frie ver-

den udenfor porten og dermed yderligere besværliggør et socialt liv.

Nu er jeg selv en af de ensomme danskere, der har profiler liggende på forskellige datingsites. Og som mand kan jeg da lige konstatere, at det ikke er så nemt, som folkene bag Dating.dk giver indtryk af i BT. De glemmer lige at nævne, at der er 4-6 gange så mange mænd som kvinder, der har profiler liggende, så mænd skal være meget heldige, for at møde den store kærlighed på nettet.

To af de meget få henvendelser, jeg har fået, er spammails fra ægteskabsbureauer for russiske og andre østeuropæiske kvinder. Endnu en måde at tjene penge på folks ensomhed. Og i øvrigt en måde at sparke på folk, der ligger ned.

Før i tiden kendte man folkene i nabolaget, og man havde daglig omgang med dem. I dag kender jeg ikke en eneste i min egen opgang, og det gør de andre i opgangen sandsynligvis heller ikke. Dog siger man stadig "hej" når man møder hinanden på trappen.

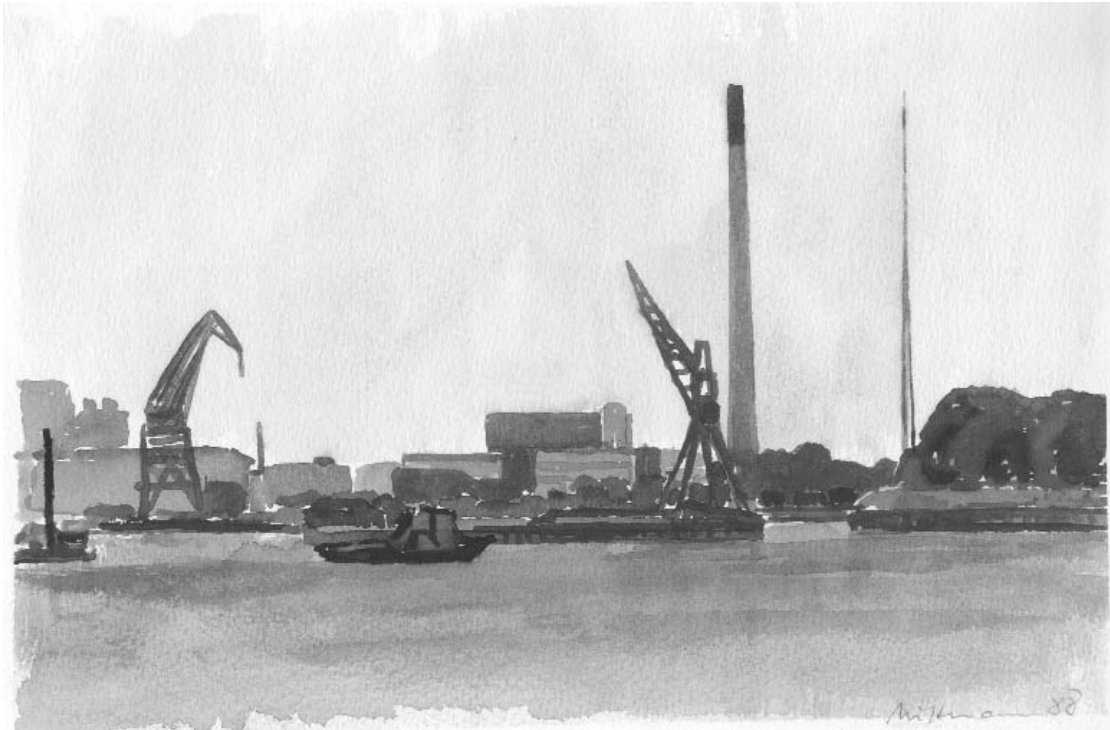
"Kvinderne tilbage til kødgryderne!" lyder en af borgerskabets løsninger på problemet under formuleringer om, at børnene skal passes hjemme og ikke på institutionerne osv.

En af sandhederne er nok snarere, at vi efter et par årtiers krise og massearbejdsledelse har oplevet den totale håbløshed. Vi er blevet opdraget og pacificeret med, at handling ikke nytter noget. Og se, dén holdning er jo guld værd for borgerskabet og et meget mere effektivt undertrykkelsesmiddel end fængsel og tortur. Og så kan der altså spindes guld på folks ensomhed på den konto!!!

København

Akvareller af Evelyn Mittmann

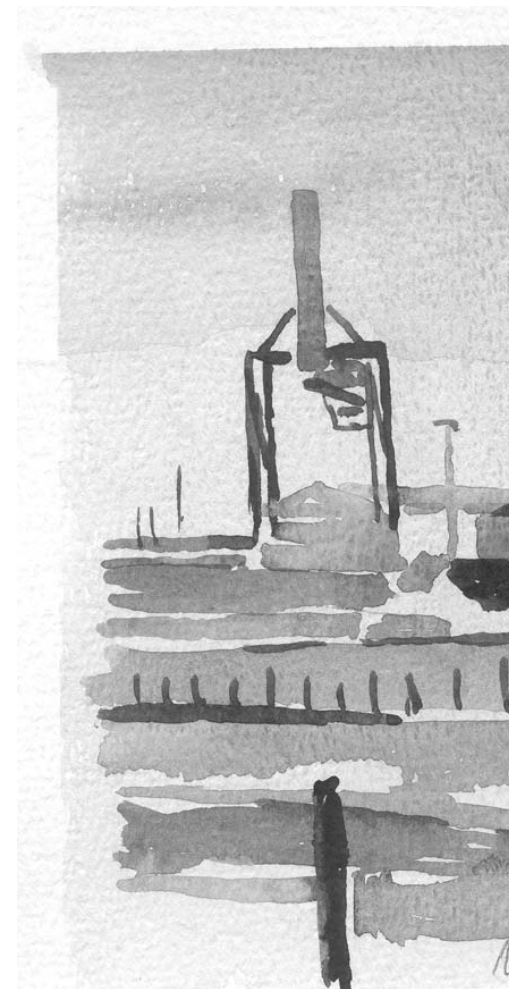
Blik mod B&W fra Langelinie, 1988

Evelyn Mittmann
Født i DDR
1971-74 Kunstakademiet
1974-78 Kunstakademiet
grafisk
Separatudstillinger
Dresden, Osaka
Gruppeudstillinger siden
Marx Stadt, Moskva
og forskellige steder
Har udstillet på
Efterårsudstillinger
Repræsenteret med
Litteratur: Weilbach

Det arbejdende
København, set af
Evelyn Mittmann.

Vaskemaskinemontør på
Christian Hansens fabrik, 2001

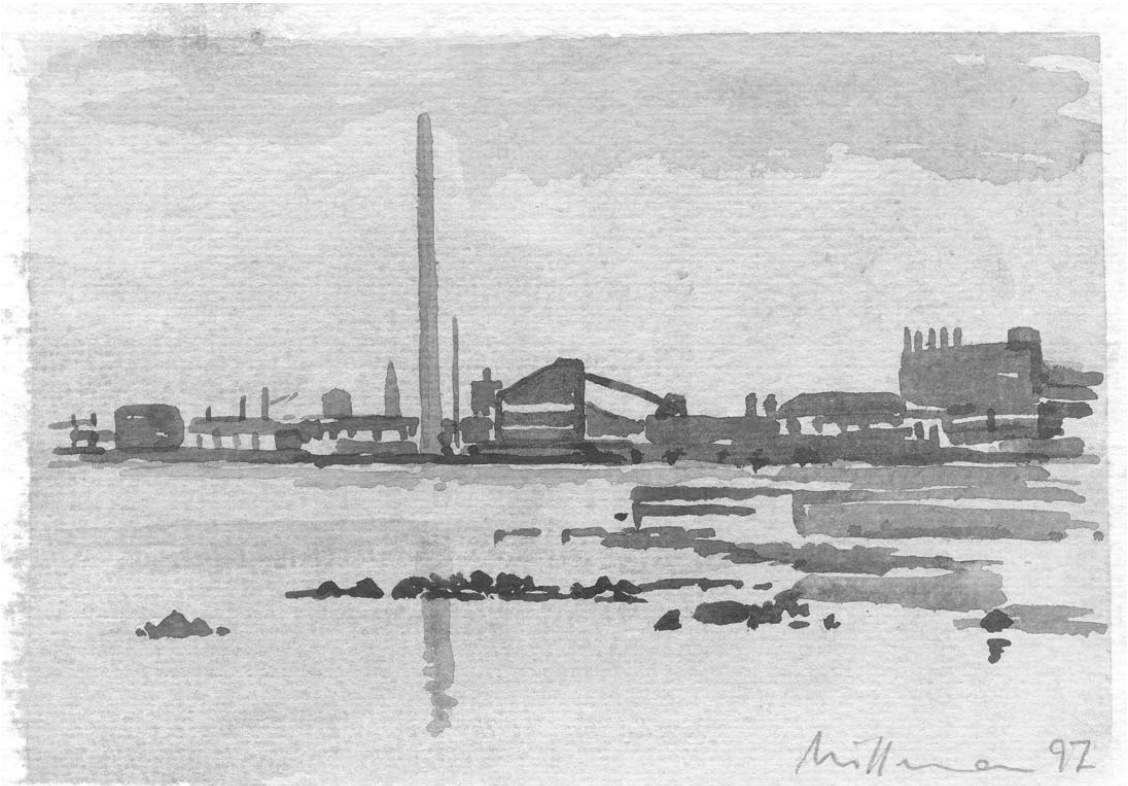
Kranen på B&W

n i silhuet

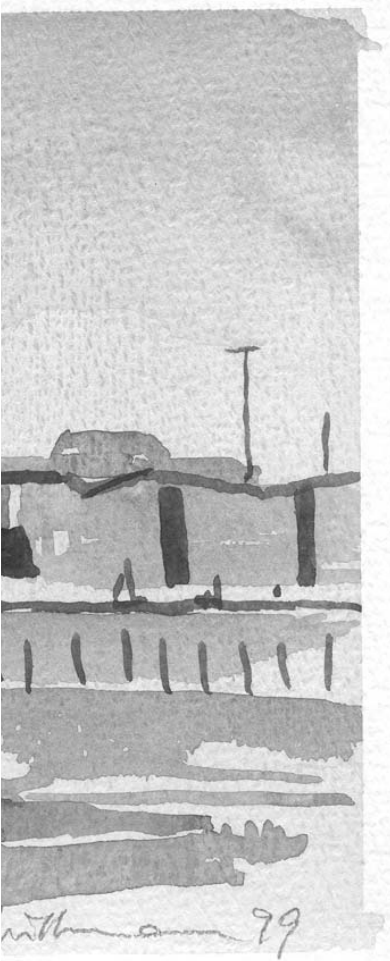
velyn Mittmann

Mittmann

R i 1964.
 ademi, Dresden.
 mi, Berlin. Maleri og
 fik.
 ger bl.a. i Berlin,
 og København.
 den 1972, bl.a. i Karl
 , Dresden, Rostock
 eder i Danmark.
 å Kunstneres
 ng på Den Frie.
 d værker i 22 lande.
 s Kunstnerleksikon

Tuborgskorstenen, set fra Charlottenlund Fort, 1997

W, 1999

Øresundsbroen set fra Domus Vista, 2001

Kunstner af verden

Samtale med Evelyn Mittmann

Fabriksskorstene og byens blinkende natsilhuetter, kanalerne, kystlinjen, parkerne – maleren Evelyn Mittmann har taget København til sig. Hun er født, opvokset og uddannet i DDR, men har i en årrække boet i Danmark. Og har her gjort hele verden til motiv. Kommunistisk Politik har talt med hende.

Der er et umiskendeligt lys i Evelyn Mittmanns akvareller, pasteller og oliemalerier, en indtagende lethed, som det har taget år at erobre: En maler i dagslys, med åbne øjne og altid med skitseblokken ved hånden. Sådan har hun taget København til sig: dens tårne, bygninger, kanaler, dens fabrikker og skorstene, dens arbejdende mennesker. Men så er der jo også byen svøbt i natmørke, med skinnende vinduer og forsvindende silhuetter, set højt oppefra (som var det fra hendes barndoms tyske bjerge) – også den nat-sortede by er et motiv, som må fastholdes, og som hun har indfanget i en stribe slående originale oliemalerier (som vi af tekniske grunde ikke tør gengive i bladet).

Evelyn går ikke af vejen for maler-tekniske udfordringer, solidt plantet som hun er i den kunstneriske realisme-tradition, med en personlig oplevelse af en verden vidunderlig fuld af farver, lys og skygge – af ting, menneskeskabte eller natur, og af mennesker og deres liv.

Hvad er det som fascinerer hende ved København?

EM: - Det er en smuk by, med dens bygninger, tårne, skorstenene, der bryder de vandrette linjer, og en by hvor der arbejdes. En af Nordeuropas smukkeste, synes jeg, og interessant for en maler at gå ud i. Og man skal ud og se byen – se verden. Det undrer mig, at så mange malere forbliver i atelieret, når

Evelyn Mittmann ved arbejdet

de bare kan bevæge sig ud. Til broerne og kanalerne – eller til livet i Fælled-parken 1. maj.

- Jeg holder af udsyn. Jeg kan lide at se ud på byen fra 7. etage i et højhus, hvor den breder sig horisonten rundt. Højhuse betyder noget – skyskraberne i New York, det er også noget. Jeg voksede op i en landsby i nærheden af Karl Marx-Stadt. Og højhusene minder mig om min barndoms Erzgebirge – op på en bjergtop, og se langt! Der er vidder i Norden og i København. Og i København er der også havet. Altid er vandet der, lige i nærheden.

- Alle facetter og vinkler på en storby som København interesserer mig som maler. Jeg burde gå mere på værtshus – og tegne folk dér. Og så er der stemningerne – byen om natten. Da der var måneformørkelse, stod jeg tidligt op, frygteligt tidligt, for at få den. Der er hele tiden noget at opdage – og jeg maler næsten hver dag, i al fald de seks ud af ugens syv. Og på

alle tidspunkter af dagen – og døgnet.

For Evelyn Mittmann er hele verden blevet en arbejdsplads. Hun rejser meget – og tegner og maler sig frem: Italien, Island, Norge, Athen, Kreta, Det Døde Hav, USA – det er blot nogle af de steder, hun har været og bragt med sig tilbage. Og så er der selvfølgelig en stor produktion fra Berlin og DDR.

På den seneste udstilling i Køge i sommer var der en hel samling akvareller fra Japan, hvor hun udstiller fast på et galleri i Osaka: blomster, bygninger, Atomdomen i Hiroshima.

Der er i hendes akvareller en enkelhed, som japanerne værdsætter.

EM: - Det er en helt anderledes kultur. Jeg arbejder meget, danskerne arbejder meget – men japanerne slår alt. Lyset er helt anderledes end det nordiske, helt anderledes end det sydeuropæiske. Og så er der et frygteligt lysglimt, som præger japanerne endnu. Jeg besøgte

Jeg holder af udsyn. Jeg kan lide at se ud på byen fra 7. etage i et højhus, hvor den breder sig horisonten rundt. Højhuse betyder noget . . .

fredsmuseet i Hiroshima – 'min' galleriejer var 10 år, da bomben faldt, og i Hiroshima. Denne ødelæggelse af hundredtusinder af liv på et sekund kan aldrig glemmes . . .

- Man bliver ikke dummere af at rejse! tilføjer Evelyn

- Island holder jeg meget af. Der er arkitektur i jordens form: gletschere og lava – man oplever jordens form direkte. Og farverne: der er alle mosserne, og gletscherne, som funkler i blå, turkis og sort.

Hvordan hun kom til Danmark? Hun forelskede sig i den danske maler Jørgen Buch, som hun har to børn med. De første år boede de i Berlin, siden i København.

Med tiden er jeg blevet mere fri, mere ekspressiv, leger med former, afprøver flere udtryksformer.

EM: - Min malemåde og opfattelse af maleriet har selvfølgelig udviklet sig med tiden, jeg er åben over for indtryk. Den er blevet lysere, mere legende, måske også enklere. I DDR var mit maleri mere mørkt – og det var ikke fordi DDR var mørk og trist, som man prøver at bilde folk ind. Det lå mere i den tradition, jeg blev uddannet i. Med tiden er jeg blevet mere fri, mere ekspressiv, leger med former, afprøver flere udtryksformer – prikker, korte streger f.eks. Tidligere arbejdede jeg mere bundet.

Man kan lave meget ud af tre farver, af grundfarverne. Gul, rød og blå. Man kan blande alt.

- Maleruddannelsen i DDR var god. Den har sat mig i stand til at arbejde som kunstner hvor som helst i verden. Og den var gratis. Studenterløn og ingen lån. Og billig bolig. Bestemt ikke dystre forhold, eller et gråt liv.

- Og så har jeg også lært meget af at undervise, bl.a. på AOF. Man bliver nødt til at formulere sig præcist, for at formidle viden, gøre det klart, hvad det egentlig er, man gør.

Jeg spørger Evelyn, hvad hun mener om 'socialistisk realisme'?

- Jeg bryder mig ikke om standardklicheer om 'ismer' – heller ikke om 'socialistisk realisme'. Det var et idiotisk begreb. Og her opfattes det som identisk med propagandakunst.

Udstillingerne i DDR var meget mere varierede og sammensatte end nogen udstilling, man ser i Danmark, Charlottenborg indbefattet.

- Det man viser i Danmark er for ensrettet og forfladiget. Jeg forstår godt, at folk bliver forskrækkede, når de hører man er kunstner: *Nå, hvad laver du så?*

Der er ikke meget at råbe hurra for i det danske kunstliv, efter min mening . . .

Selvfølgelig skal jeg spørge om, hvordan det er at komme fra DDR til Danmark?

- Der er ingen grund til den store selvtilfredshed. For mit eget vedkommende har jeg lært meget mere i Dresden og Berlin end her – og jeg skylder

ikke Danmark noget. De kan være glade for at have mig!

- Jeg bryder mig ikke om den nedladende holdning, nogle har til, at man kommer fra DDR. Min far var elektriker – og jeg tog ikke skade af bananmangel!

Jeg havde en fri opvækst. Mine forældre behøvede ikke være bange for, at jeg blev kørt over eller overfaldet. Vi fik god mad i skolen. Der var ikke den altfortærende konkurrence mellem

mennesker og om ting. Alle havde arbejde, alle havde mad. Vi savnede rejsefrihed. Det var hovedproblemet.

- Her skal man tjene penge. Og helst være god til det. Min DDR-opvækst og uddannelse har i al fald gjort mig i stand til at klare mig overalt.

Siger Evelyn Mittmann. Kunstner af verden.

Et eksempel på Evelyn Mittmanns streg: *Grossmutter, kulkriddt 1988*

Jeg bryder mig ikke om den nedladende holdning, nogle har til, at man kommer fra DDR. Min far var elektriker – og jeg tog ikke skade af bananmangel!

Missilskjold og terrorisme i USA

Hovedparten af terrorhandlinger med amerikanere involveret foregår i USA, begås af amerikanske statsborgere – og retter sig mod den underste del af samfundet.

Ifølge USA handler det amerikanske missilskjold om at forsvare sig mod terrorangreb fra udvalgte "slyngelstater", men kendsgerningen er, at langt hovedparten af alle terrorhandlinger i USA har en amerikansk afsender og er rettet mod de nederste i det amerikanske samfund.

Det viser en undersøgelse foretaget bl.a. af FBI og offentliggjort i det amerikanske tidsskrift Scientific American (juni 2001).

Undersøgelsen vurderer antallet af terrorangreb mod amerikanere til at være et sted mellem 250.000 til 300.000 inden for de sidste 20 år. Heraf er mindre end 3.000 terrorhandlinger mod amerikanske statsborgere sket uden for USA's grænser, hvilket betyder, at over 98 pct. af al terror foregår i "Guds eget land" og udføres af amerikanere.

Den hjemlige terror er især rettet mod sorte og farvede, der udgør hovedparten af det underste USA. Her har antallet af terrortilfælde i perioden

1990-2000 ligget rimeligt konstant på ca. 10.000 terrorhandlinger om året. Herefter følger antisemitisk og anti-homoseksuel motiveret terror med ca. 1000 tilfælde årligt. Fanatiske, dybt religiøse abortmodstandere har fra 1984 til 2000 stået for omtrent 12.000 terroristiske overfald på abortklinikker og disses personale.

Og i dette billede på den ret så omfangsrige terror er pga. manglende statistik hverken medtalt angreb på studerende, som fx skyderierne på gymnasiet i Colombine i 1999, der kostede 1 lærer og 12 elever livet, eller den notoriske politivold, som fire hvide politibetjente gav et klart eksempel på, da de gennembankede den sorte Rodney King i 1992 - og efterfølgende blev frikendt.

Hvad skal en præsident - og i særdeleshed én, der ser sig selv som "terrorbekæmper nr. 1" - gøre over for ovenstående kendsgerninger?

Man må i hvert fald sige, at eftersom 98 pct. af alle terrorhandlinger begås i USA og af amerikanere, ville det nok være mest fordelagtigt at sætte ind på hjemmefronten. Men dette forudsætter, at man vitterligt vil bekæmpe terrorisme og beskytte alle sine statsborgere. Og det vil Bush ikke, for ellers ville han jo sætte kraftigt ind i eget hus i stedet for over de næste fem år at bruge 20,5 mia. dollars på et missilskjold, der jo ikke kan gøre noget

ved terroren inden for USA.

Bush's handlinger afslører ham og viser med al ønskelig tydelighed, at han både hykler og lyver, når han taler om at bekæmpe terrorisme.

Sandheden er, at den reaktionære amerikanske præsident overhovedet ingen problemer har med terrorhandlingerne i sit eget land, for de begås nemlig i langt overvejende grad af Bush's egne støtter, ultrareaktionære og fascistiske kræfter, officielle såvel som uofficielle, mod alle dele af den amerikanske arbejderklasse. Det er ren og skær klasseterror, der er tale om.

Og når man kender Bush's indstilling til terror, kan man også klart og utvetydigt sige, at "skjoldet" intet har at gøre med at beskytte "all Americans" mod terrorangreb fra i propandamæssigt øjemed udpegede "slyngelstater". Det har et helt andet formål: Det skal sikre USA's militære, politiske og økonomiske supermagtsmonopol - dets ubestridte førerskab i verden - og gøre amerikanerne i stand til at vinde en atomkrig.

Melse

Mexico:

Bondeoprør mod "frihandel"

I Mexicos hovedstad, Mexico City, har over 30.000 selvstændige bønder demonstreret imod Fox-regeringens nyliberale landbrugspolitik, som har sendt dem og deres familier ud på afgrunds rand.

Bønderne krævede statssubsidier og beskyttelse af deres produktion imod de billige udenlandske produkter, der oversvømmer landet som den direkte konsekvens af den såkaldte globalisering, som i Mexico tager form med frihandelsaftalen NAFTA, der foruden Mexico også omfatter USA og Canada.

NAFTA tvinger nemlig Mexico til at åbne sit hjemmemarked fuldkomment,

og derfor vælter tonsvis af billigt amerikansk korn over grænsen - og ruinerer de mexicanske bønder, der ikke kan konkurrere på den pris. Derimod beskytter både USA og Canada deres bønder ved hjælp af såvel toldmure som statssubsidier.

Mexicos præsident Vicente Fox's "svar" på protesterne var, at den mexicanske regering ikke har penge til at støtte de hårdt pressede kornproducerende bønder. De skal ifølge præsidenten skifte til afgrøder, hvor de har en fordel pga. det mexicanske klima, fx til vintergrøntsager, som kan eksporteres.

Fox afslørede hermed, at han totalt

har afskrevet et Mexico, der er selvforsynende med hensyn til mad, og at det vil få fatale konsekvenser for dem, der lever af at producere mad - bønderne - er selvklart. Men også den øvrige del af den almindelige befolkning vil blive hårdt ramt, når de udenlandske fødevarereselskaber endeligt har erobret det mexicanske marked og fastsætter høje monopolpriser.

Den 1. september vil bønderne, såfremt Fox ikke indvilger i deres helt legitime krav om at kunne få brød på bordet, blokere alle landets hovedveje.

Melse

Argentina: Krise og protester

Den økonomiske krise i Argentina rammer hårdt. Officielt er arbejdsløsheden på 16.4 pct. Hver tredje argentiner lever på eller under fattigdomsgrænsen. Og protesterne mod den IMF-dikterede nedskæringspolitik fortsætter, mens præsident de la Rúa gennemfører nedskæringer af de offentligt ansattes lønninger og pensioner på 13 procent - for at sikre fortsat tilbagebetaling af den store ulandsgæld. I sidste uge vedtog det argentinske parlament nedskæringspakken. Det udløste nye omfattende strejker og vejblokader.

I tre år har den argentinske økonomi været i dyb krise (i lighed med f.eks. den japanske), der ikke mildnes på trods af lån og regeringens omhyggelige gennemførelse af de programmer, som dikteres af IMF og Verdensbanken. Sult er blevet et massefænomen, og man ser dagligt køer på hundredvis af mennesker, der søger på de få jobs, der annonceres ledige.

Tusinder af arbejdsløse har gennemført vejblokader i protest mod arbejdsløsheden og sulten i Brasiliens største byer. En række steder har demonstranterne stormet offentlige kontorer. I Buenos Aires spærrede blokadevagter tirsdag 50 indfaldsveje i 24 timer. Pro-

testen blev afsluttet med rabalder og mørklægning, da en stor del af byens befolkning fulgte demonstranternes opfordring til at larme med grydelåg og køkkenredskaber og slukke lyset i et kvarter som støtte til protesten. Blokadernes organiseredes af fagforeningen Coerriente Clasista Combativa med støtte fra CTA, den største af Argentinas tre landsdækkende fagbevægelser, som organiserer hovedparten af de offentligt ansatte. Tirsdag og onsdag i sidste uge gennemførtes en 48-timers strejke, der igen lagde de offentlige kontorer øde, lukkede skoler og hospitaler. Hundretusinder offentligt ansatte, studerende og arbejdsløse deltog i en march til Plaza del Mayo foran regeringsbygningerne.

IMF har fremskyndet udbetalingen af 12 mia. kr. af et nyt lån og den argeninske regering forhandler om yderligere lån fra IMF på mellem 60 og 90 mia. kr. De skal bla. 'dække' et forventet underskud på statsbudgettet for i år på 15 mia. kr.

Argentinas tyngende gældsbyrde, som forkrøbler landets udvikling og lader de fattige argentinerne sulte, er i forvejen på 1.300 mia. kr.

Göran Persson: Sverige har euro i 2005

Det danske Nej til euro'en sidste år er langt væk - det irske Nej til Nice er allerede ved at gå i glemmebogen. I al fald forbereder den svenske statsminister Göran Persson svensk overgang til euro.

Sverige vil være med i ØMUen i 2005, siger Göran Persson, der først vil udskrive folkeafstemning, når han er sikker på at vinde!

Det fremgår af et interview i den svenske avis Finanstidningen.

Ifølge Persson vil regeringen kort efter et kommende valg foretage en vurdering af situationen og timingen for en afstemning og indtræden i ØMUen. Den skal bedømme, om Sverige opfylder kravene for tilslutning til ØMUen. Persson vil have at svensk økonomi skal være på omdrejningshøj-

de med ØMU-landene, at de offentlige finanser skal være stærke og lønudviklingen holdes i ro en konjunkturperiode igennem. Indtil nu mener Persson, at disse kriterier opfyldes.

Den svenske socialdemokrat forventer at indførelsen af euro'en som en konkret seddel og mønt vil bevirke et stemningsomsving til fordel for deltagelse i ØMUen og afskaffelsen af den svenske krone.

- Hvis starten bliver god, så tror jeg, at vi kommer med, siger Persson. Kommer det til at fungere godt, som vi tror det gør, så vil vi være med fra 2005.

Persson har hermed lagt sig på linje med den engelske Toni Blair, som også afventer en gunstig lejlighed for at få de skeptiske englændere sluset ind i euroland.

USA: Våben mod palæstinenserne

Det er højteknologiske våben fra USA, som den aggressive besættelsesmagt Israel myrder palæstinenserne med. Det gør den amerikanske våbeneksport til Israel, der bl.a. omfatter såvel Apache-helikoptere som F-16 fly, klart ulovlig i henhold til USA's egen lovgivning.

Ifølge Loven om Kontrol af Våbeneksport må USA nemlig kun eksportere våben til brug for selvforsvar. Og det er vitterligt svært - hvis ikke man skal ud i de yderste absurditeter - at betegne det zionistiske Israels "præventive" myrderier af egenhændigt udpegede palæstinensere som selvforsvar.

Men dette groteske standpunkt, som giver Israel "ret" til at myrde enhver "mistænkelig" palæstinenser, er ikke desto mindre det israelske standpunkt - og deles fuldt ud af USA, selvom supermagtens hykleriske ordgyderi er i en klasse for sig selv: Talsmand for det amerikanske udenrigsministerium Richard Boucher siger: *"Vi mener ikke, at politikken med målrettede drab er god. Vi mener, den er forkert, og vi mener, at den er en forfærdelig tragedie for mange af de folk, som rammes af den. Men det er ikke det samme som at lave en juridisk afgørelse vedrørende denne politik."*

Med andre ord siger USA til Israel: Myrd I bare løs. Vi skal nok fortsætte leverancerne af det dødbringende isenkram!

At så USA, hvis det skulle leve op til egen lovgivning om eksport til selvforsvar, rent faktisk skulle udruste det palæstinensiske folk, der har fået frataget deres land, er blevet smidt i flygtningelejre og fået deres "selvstyre" besat af israelsk militær og fanatiske, zionistiske bosættere, gør bare den amerikanske holdning endnu mere modstridende og absurd.

Men i USA - og i alle andre kapitalistiske og imperialistiske lande - er ét, hvad der står på papiret. Noget andet - noget helt andet - er det, magthaverne rent faktisk gør.

Kam for retten!

Sidste weekend offentliggjorde Ekstra Bladet et stort interview med krigsforbryderen og morderen Søren Kam, der har levet de sidste 56 år i Tyskland uden at blive stillet for retten for mordet på journalist Carl Henrik Clemmensen, det første såkaldte clearing-mord i Danmark. Den knap 80-årige Søren Kam erklærede sig nærmest uskyldig i forbrydelsen – og bad om 'nåde', så han uhindret kan vende tilbage til Danmark.

Overlevende modstandsfolk, Carl Henrik Clemmensens familie og mange andre antifascistiske kræfter har protesteret og forlangt, at Kam stilles for retten.

I TV-programmet 19-Direkte i tirsdags i går angreb formanden for Aktive Modstandsfolk Frede Klitgård regeringen for dobbeltmoral, når den ikke har sikret retsforfølgelse af Kam:

- *Hvordan kan man være med i en*

international krigsforbryderdomstol, der idømmer folk fra Eks-jugoslavien langvarige fængselsstraffe, når danske krigsforbrydere som Søren Kam kan gå frit rundt? spurgte Frede Klitgård.

Han gjorde også opmærksom på, at Søren Kam ikke er en hvilken som helst medløber, og slet ikke en person, der af omstændighederne blev tvunget til tysk tjeneste. Søren Kam var som højstående SS-mand leder af Schalburg-skolen, som uddannede de terrorister, som fra efteråret 1943 gennemførte såkaldte clearing-mord på 125 danskere. 'Dødspatuljer' er den moderne betegnelse. Og Søren Kam startede de tyske dødspatuljer i Danmark.

I udsendelsen deltog også Peter Winston Bach, søn af den myrdede journalist Clemmensen. Det har været underligt, sagde han, gennem 40 år at vide, at en af faderens mordere gik frit

rundt i Tyskland, hvor han levede en normal tilværelse i forvisning om ikke at blive udleveret til retsforfølgelse.

- *Vi forlanger ikke hævn, men han skal ikke have lov til at komme til Danmark uden at blive afhørt – og derpå evt. sigtet.*

En meningstilkendegivelse foretaget af Ekstra Bladet viser, at to ud af tre danskere deler den holdning, at Bak ikke skal have lov til at gå fri, men skal stilles til ansvar for sine gerninger.

Fascismen og G8-topmødet i Genova

Folkebevægelsen mod Nazisme vedtog på sit hovedbestyrelsesmøde lørdag den 11. august en række udtalelser. I 'Gaderne overladt til nazi' protesteres mod politiets eskortering af en ulovlig nazimarch i Hillerød. 'Nazis ukendte bagmænd' angriber den økonomiske støtte til de danske nazister. Den tredje 'Fascismen og G8-topmødet i Genua' gengives her. De kan alle slås op på Netavisen www.apk2000.dk

Fascismen er på fremmarch på de bonede gulve i regeringsbygningerne. Den ny italienske regering under mediemogulen og Italiens rigeste mand Berlusconi, der i kraft af sin kontrol over medierne og sine millioner har købt sig til en valgsejr, er spækket med fascist og ultrareaktionære. Der er heriblandt fire ministre med Fini i spidsen fra Forza Italia, der engang erklærede sig som Mussolinis arvtager, og fire fra Liga Nord.

Under Berlusconi og den fascistiske indenrigsminister Claudio Scajola fra Forza Italia er genoplivningen af fascismen gået stærkt. Det kom til markant og

makabert udtryk under G8-topmødet i Genova d. 18.-22 juli, hvor italiensk politi skød og dræbte antiglobaliseringsdemonstranten Carlo Giuliani, sårede og gennembankede hundreder andre og terroriserede hundredvis af anholdte.

Film, fotos og vidneberetninger dokumenterer ikke bare et voldsorgie fra politiets side, men også om en voksende fascistisering af det italienske politikorps, hvoraf dele føler sig i slægt med sortskjorterne. Billeder af Mussolini var at finde på politistationernes vægge, anholdte demonstranter blev tvunget til at synge fascistisange, politifolk og carabinieri råbte fascistiske slagord.

Den italienske regering har måttet indrømme 'en overdreven brug af vold' mod antiglobaliseringsdemonstranterne; nogle ansvarlige politichefer er blevet forflyttet, Genovas vicepolitichef er blevet tiltalt for at have sparket en forsvarsløs demonstrant i hovedet. Alligevel er kun en brøkdel af overgrebene belyst og ansvaret ikke placeret.

Folkebevægelsen mod Nazisme tilslutter sig det internationale krav om en fuldstændig og uafhængig international undersøgelse af begivenhederne

i Genova.

Samtidig understreger FMN, at den italienske udvikling skal ses i sammenhæng med den voksende bølge i EU-landene, der er i færd med at bringe fascist ind i regeringskontorerne - med en Jörg Haider i Østrig, en Le Pen i Frankrig, Vlaams Blok i Belgien (hvor den flamske regionale indenrigsminister Johan Sauwens i maj blev tvunget til at gå efter at have deltaget i et nazi- og SS-møde), Den Nationale Front i England, som har anstiftet sommerens raceuroligheder i en række engelske byer, og Berlusconi og Co. i Italien.

I tilfældet Berlusconi har EU's regeringschefer opretholdt en larmende tavshed om den fascistiske farvning af regeringen - og har tilmed skønmalet de såkaldte ekxfascister som 'overbeviste demokrater'.

FMN opfordrer til at være på vagt og gå til modstand mod den snigende og nypolerede fascist, der trænger frem på den politiske arena i de europæiske lande med sigte mod kabinetsposterne. Politibrutaliteten i Genua mod 2-300.000 antiglobaliseringsdemonstranter er blot ét udslag af reaktionens styrkede parlamentariske positioner.

Koldkrigere i tovene

Et absurd drama er gået over scenen i byretten i Fredericia: en injuriersag, anlagt af Enhedslistens Frank Aaen mod den gamle koldkriger Jørgen Røjel, der i et læserbrev i Jyllands-Posten har kaldt Aaen for en 'landsforræder', som arbejdede for fremmede magter - Sovjetunionen og DDR. Ifølge Røjel burde Aaen og andre ledende danske DKP'ere være sigtet og dømt som spioner.

Aaen har krævet en berigtigelse og en erstatning på 25.000 kr.

Den første dag viste Røjel i rollen som eventyrkejsler - han havde ikke noget på. Intet konkret, ikke antydningen af beviser mod Aaen. Ifølge dagbladet Politiken var han på hastigt tilbagetog.

- Min vurdering er ikke skudsikker. Der er ikke nogen konkret sag, sagde han: - Jeg har haft en fornemmelse af, at Frank Aaen har haft en forbindelse til disse kredse. Han havde i hvert fald muligheden for det. Men jeg har været så fornuftig at skrive, at han var en potentiel landsforræder.

Derpå meddelte Røjel, at de '**største landsforrædere**' var tidligere statsminister Anker Jørgensen og S-udenrigsordfører Lasse Budtz på grund af Socialdemokratiets kritiske holdning til NATO i 1980'erne! Senere stak den gamle mand Anker Jørgensen en undskyldning helt ude fra tovene.

Røjels sponsor - dagbladet Jyllands-Posten og dens flok af NATO-tro koldkrigere - har længe drømt om et 'retsopgør mod kommunismen' i håbet om at kriminalisere kommunister og kommunistisk virksomhed. Derfor - og i mangel på noget konkret at hænge beskyldningerne om landsforræderi op på - forsøgte den sorte flok at gøre injuriersagen i Fredericia til et sådant 'retsopgør'. Det lykkedes ikke, selvom Røjel og Co. fik lov til at fremlægge alenlange dossierer om DKP.

Det er grotesk at koldkrigeravisen og NATO-flokken fik lov til at udbrede sig generelt i en sag, som bygger på en stor konkret løgn om Aaen. Vinder de retssagen vil det være legitimt at stemple alle erklærede kommunister som landsforrædere. Taber de den kon-

krete sag, har banden alligevel fået gennemført et nyt fremstød i deres antikommunistiske korstog.

For dem var Sovjetunionen 'kommunistisk' - det vil sige '*ondskabens imperium*' - og ikke bare under Stalin, da det var et ægte socialistisk land og en hovedkraft i kampen mod imperialismen og kapitalismen, men også under antistalinisterne Hrustjov, Bresjnev og Gorbatjov, da det forvandlede til en socialimperialistisk supermagt. Og for dem var Aaens DKP et 'kommunistisk parti'.

Men Aaens DKP var kun kommunistisk af navn - det var ikke et revolutionært parti, men revisionistisk og solidariserede sig med den ene af de to imperialistiske supermagter, som dominerede verden fra 60'erne og frem til Sovjets sammenbrud - nøjagtig som Jyllands-Postens flok af koldkrigere solidariserede sig med den anden supermagt USA og dens globale forbrydelser.

På sidstedagen i sagen var det Forsvarets Efterretningstjeneste og militæret, som havnede på anklagebænken: Det danske militær gennemførte et konsekvent berufsverbot mod 'kommunister' under hele den såkaldte kolde krig: Det oplyste den tdl. generaløjntant og chef for Hærens Operative Kommando K.G.H. Hillingsøe, da han optrådte som vidne for Røjel. Ifølge Hillingsøe blev 'danske kommunister' til langt op i 80'erne anset som en sikkerhedsrisiko af sådanne dimensioner, at de ikke kunne være noget som helst i hæren - andet end værnepligtig kanonføde. Militæret regnede med, at '*kommunisterne ville viderebringe alle interessante informationer som de fik fingrene i til Warschawapagten*', sagde Hillingsøe, der med andre ord indrømmede, at militæret har bedrevet systematisk registreringsvirksomhed og berufsverbot over for medlemmer af lovlige politiske partier. Derfor blev hans udtalelser også straks dementeret af den nuværende forsvarsminister. Nogen lyver - og det behøver ikke her være Hillingsøe!

Den danske hær begyndte allerede i forbindelse med NATO-medlemsska-

bet i 49 en systematisk udrensning af kommunister fra officerskorpset. Siden har det ikke været muligt at finde så meget som en enkelt kommunistisk sergent.

Med Hillingsøes udtalelser er der sat fornyet fokus på den ulovlige overvågning og registrering som de danske efterretningstjenester har bedrevet gennem årtier. I den igangværende undersøgelse af PETs aktiviteter er Forsvarets Efterretningstjeneste FET holdt helt uden for. Hillingsøes bemærkning er afslører det tætte samarbejde mellem efterretningstjenesterne - og hvor absurd det er kun at ville 'kulegrave' halvdelen af møgbunken.

Alene det er nok til at nedtone forventningerne til den igangværende undersøgelse - men også til at kræve også FETs virksomhed inddraget.

Frank Aaens sagfører Søren Søtoft Madsen føler sig overbevist om, at Aaen vil vinde injuriersagen:

- Man kan ikke bare beskyldte andre mennesker for at have begået noget kriminelt. Heller ikke i ytringsfrihedens navn. Jeg føler mig meget sikker på at vinde. Hvis Røjel ikke bliver dømt, forsvinder min sidste tillid til retssystemet, siger han.

Der er ingen grund til at nære illusioner om de reaktionære danske klasseudomstole - men hvis Røjel frifindes, vil det være en dumhed af format, en sensationel afsløring af deres politiske karakter.

Det er ikke første gang, Røjel og Aaen står over for hinanden: de stod også på hver sin side i supermagtskrigen i Afghanistan, hvis folk har måttet betale en ufattelig pris frem til i dag for 'hjælpen'. Nu lader disse supermagts-tilhængerne den borgerlige ret fælde dom. Den forventes at komme i september.

Erobringen af magten og kampens forskellige former

*Sluterkklæring fra Det 5. Internationale Seminar om
"Revolutionens problemer i Latinamerika"*

Med APK's ecuadorianske kammerater i Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti som værter afholdtes fra den 23. til den 27. juli i Quito i Ecuador Det 5. Internationale Seminar "Revolutionens problemer i Latinamerika". Seminaret samlede revolutionære og erklæret kommunistiske partier fra såvel Latinamerika som Europa og vedtog en sluterkklæring, der bringes her.

Diskussionen om erobringen af magten og kampens former har samlet os, forskellige revolutionære organisationer fra Latinamerika og Europa, i Quito i Ecuador til Det 5. Internationale Seminar "Revolutionens problemer i Latinamerika". Debatten forløb ærligt, åbent og kammeratligt.

Vi afviser alle de påstande, som imperialismagterne og borgerskabet fremsætter om kapitalismens konsolidering som system og accepten af dens hegemoni som en ufravigelig nødvendighed for de afhængige landes udvikling og folkenes velstand. Virkeligheden viser den igangværende forværring af det kapitalistiske systems verdenskrise, som rammer vores lande hårdt. Samtidigt øges statens vold, undertrykkelse og militarisering. Det eneste gyldige og definitive svar på at overvinde krisen er revolutionen, der bringer social og national frigørelse.

Arbejderne og folkene overalt i verden går stadigt mere til modstand mod imperialismens og monopolkapitalens verdensomspændende kontrarevolutionære offensiv. I Latinamerika har vi nylige erfaringer med kampe ført af arbejdere, bønder, indianere og studenter, folkelige rejsninger med tusindvis af vores folks mænd og kvinder i hovedrollen og som i Argentina og

Bolivia forsøg på oprør og folkelige opstande, der i eksempelvis Ecuador har ført til reaktionære regerings fald. I Colombia fortsætter udviklingen af guerillabevægelsernes oprørsaktioner, der ledsages af en genoplivning af massebevægelserne. Vi befinder os i en tid, hvor arbejdernes og folkenes kamp, der i hver enkel region og hvert enkelt land kommer til udtryk på en særegen måde, reaktiveres.

Denne virkelighed påtvinger de revolutionære diskussionen om og antagelsen af de midler og kampformer, som kan føre arbejdernes og folkenes utilfredshed og kamp henimod erobringen af magten.

De revolutionære partier definerer revolutionens karakter i overensstemmelse med deres analyse af den økonomisk-sociale samfundsformation, der findes i hvert land. I henhold til dette definerer de taktikken for den revolutionære kamp i en konkret situation og forbinder denne med strategien, med revolutionens centrale mål, som er erobringen af magten. De formulerer også karakteren af den væbnede revolutionære kamp i hvert land. Eksistensen af generelle love i samfundet og for revolutionen forener vores kamp og bestemmer tilstedeværelsen af fælles og obligatoriske foranstaltninger, som må tages i betragtning for at sikre, at den samfundsmæssige omvæltning sker fyldest.

Vores kamp sætter erobringen af magten i centrum, fordi uden den er det umuligt at frembringe de økonomiske, politiske og sociale forandringer, som er nødvendige for at gøre op med kapitalismen, med den imperialistiske undertrykkelse og opbygge det socialistiske samfund.

Vores partier og organisationer må sætte sig for samtidigt at udvikle såvel den økonomiske som den politiske kamp, mens den ideologiske konfrontation for at vinde den nye verden øges.

Alle kampformer, som fx kampen for højere løn, strejker, kampen for jord og territorial kontrol, kampen om

gaderne, valgdeltagelse og den væbnede kamp, der bidrager til at nedbryde det herskende systems fundament, udvikle arbejdernes og folkenes bevidsthed og akkumulere kræfter for revolutionen, må virke i denne retning.

Brugen af forskellige kampformer er bestemt af objektive og subjektive faktorer og må stemme overens med den konkrete situation, som hvert enkelt land befinder sig, og med udviklingsgraden af de revolutionære kræfter og massernes politiske bevidsthed.

Vi revolutionære er forpligtet til at studere massernes historiske kamp, sammenfatte den, forny, beherske og deltage i de forskellige kampformer samt at udvikle evnen til at kombinere disse efter bevægelsens specifikke betingelser og behov.

Vi er overbeviste om, at kun den væbnede revolutionære kamp fører til magten, hvilket betyder, at de forskellige kampformer må sigte mod at skærpe klassekampen indtil de afgørende slag, der betyder den voldelige omstyrtelse af imperialismen, kapitalisterne og de lokale herskende klasser.

"Volden er historiens jordemoder". Over for imperialismens og de herskende klassers vold, som tager sigte på at fastholde deres system, står den revolutionære vold. Den historiske erfaring har vist os, at der for revolutionens sejr ikke findes nogen anden sikker vej end massernes væbnede aktion.

Masserne er arbejderne i by og på land, folkene, og er revolutionens hovedaktører. Magten må erobres og udøves af disse masser, der ledes af

deres fortrosparti.

Vi, de underskrivende organisationer, forpligter os til denne linje og påtager ansvaret at arbejde for denne for med ære at opfylde den forpligtelse, som vi har over for arbejderklassen i hvert enkelt af vores lande og over for arbejderklassen og folkene på verdensplan.

Fra dette internationale seminar anerkender og hilser vi den tapre kamp, som verdens folk til stadighed udvikler, og særligt solidariserer vi os med de kampe, som føres af folkene i Colombia, Argentina, Ecuador og Peru, i Nepal og Filippinerne i Asien samt i Burkina Faso i Afrika. Vi hæver vores flag til ære for den heroiske kamp for sin nationale frigørelse, som det palæstinske folk fører imod det zionistisk-imperialistiske overherredømme. Vi fordømmer såvel den amerikanske imperialismes blokade mod Irak som den folkemorderiske embargo og de hyppige bombardementer af landet.

Vi bekræfter princippet om suverænitæt og folkenes selvbestemmelsesret.

Vores kamp fortsætter, og vi vil mødes igen til Det 6. Internationale Seminar for at bidrage til fremskynnelsen af den sociale revolution.

Det 5. Internationale Seminar "Revolutionens problemer i Latinamerika"
Quito, 27. juli 2001

Underskrevet af:

Argentinas Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR), Brasiliens Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR), Chiles Kommunistiske Parti (Proletarisk Aktion), Colombias Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister, Folkehæren til Befrielse (EPL) fra Colombia, Arbejdets Kommunistiske Parti (PCT) og Bevægelsen for Uafhængighed, Enhed og Forandring (MIUCA) fra Den Dominikanske Republik, Organisationen for Gendannelsen af Italiens Proletariats Kommunistiske Parti, Røde Fane (BR) fra Venezuela, Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti (PCMLE), Demokratisk Folkebevægelse (MPD) fra Ecuador og Ecuadors Revolutionære Ungdom (JRE).

Tilsluttet af:

Komiteen for Solidaritet med Den Arabiske Sag, Spanien.

Dominikansk kommunist myrdet af dødspatrolje i Colombia

Den Dominikanske Republiks Kommunistiske Arbejderparti (PCT), har mistet en af sine ledende kammerater, kammerat Marino Báez, medlem af PCT's centralkomites politbureau og ansvarlig for PCT's internationale relationer, under et besøg i Colombia. Marino Báez blev dræbt af paramilitære dødspatroljer i en lille landsby på grænsen mellem Colombia og Ecuador under omstændigheder, som PCT endnu ikke kender helt.

Men man kan med 100 pct. sikkerhed sige, at disse paramilitære dødspatroljer er USA's og det colombianske borgerskabs mest brutale menneskeslagtere, regulære fascistiske bødler, der kæmper i allerforreste linje - og sammen med den colombianske hær - i nedkæmpelsen af den kamp mod imperialistisk udplyndring, sult og fattigdom, som det store fattige flertal af bønder og arbejdere fører gennem

deres guerillabevægelser.

De paramilitære grupper støttes økonomisk og militært af såvel USA som den colombianske regering og har desuden modtaget træning på USA's berygtede School of Americas og andre amerikanske udklækningsanstalter for masse mordere.

Sidste år blev dræbt eller forsvandt 1.187 mennesker i Colombia - 77 pct. af dem blev ofre for de paramilitæres nådesløse handlinger, der indbefatter regulære henrettelser af kommunister, socialister, indianere, progressive intellektuelle, fagligt aktive, menneskerettighedsaktivister, økofolk m.fl.

PCT er en ledende kraft på Den Dominikanske Republiks venstrefløj. Det er også medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer - og broderparti til Arbejderpartiet Kommunisterne.

Kondolencebrev fra APK

**Til kammerat Marino Báezs familie og
Den Dominikanske Republiks Kommunistiske Arbejderparti**

Kære pårørende til kammerat Marino Báez.

Kære kammerater i Den Dominikanske Republiks Kommunistiske Arbejderparti (PCT).

Vi har med stor sorg, chok og vrede netop modtaget meddelelsen om, at kammerat Marino Báez er blevet myrdet af fascistiske paramilitære grupper i Colombia, reaktionens og den amerikanske imperialismes beskidte bødler.

Vi vil udtrykke vores dybeste medfølelse med kammerat Marino Báezs familie, venner og kammerater i PCT, der alle med hans død har lidt et stort tab. Vi sørger med jer.

Kammerat Marino Báez var ansvarlig for PCT's internationale relationer, og han arbejdede for at udvikle og forstærke den marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse i verden.

Med kammerat Marino Báezs død har ikke kun PCT mistet en fremragende kommunist. Den marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse i verden, arbejderklassen og folkene har mistet en betydelig forkæmper for revolutionen.

Lad os sammen, med kammerat Marino Báezs ånd og eksempel, opfylde vores historiske forpligtelse og virkeliggøre det, han kæmpede for: socialismen og kommunismen.

Æret være kammerat Marino Báezs minde.

København, Danmark, d. 13. august 2001

Centralkomitéen
Arbejderpartiet Kommunisterne

En moders kamp mod systemet!

Magtmisbrug overfor 14-årig elev har fået konsekvenser takket været en moders utrættelige kamp for sit barn.

Skoleinspektøren og klasselæreren i 8 B på Ejby skolen i Odense har måtte give en uforbeholden undskyldning for deres handlemåde overfor eleven, Özgür Ardik og hans mor, Sati Ardik.

Før sommerferien havde de udelukket den 14-årige elev fra lejrskoletur til Færøerne.

Undskyldningen er sket i form af en skrivelse fra skolens inspektør umiddelbart før eleverne gik på sommerferie, og indholdet er fremført af klasselæreren overfor elevens klassekammerater.

Klasselæreren har endvidere måtte stå skoleret til tjenstlig påtale for trusler om at lægge sig syg, hvis inspektøren ikke godkendte elevens udelukkelse på lejrskoleturen til Færøerne

Undskyldningen kom efter at overgrebet har været omtalt i Fyens Stiftstidende og efter, at der var klaget videre til skoledirektøren i Odense. Moderen havde forgæves henvendt sig til skolen, og klaget over hetzen imod hendes søn og hans pludselige udelukkelse fra lejrskoleturen.

Eleven blev udelukket fra lejrskoletur til Færøerne i begyndelsen af juni måned på grund af udokumenterede beskyldninger om tyveri af et mindre, ukendt beløb fra frugtbodskassen. Klasselæreren har iflg. moderen tidligere på året anklaget eleven for tyveri, hvor det efterfølgende viste sig at være en anden.

I skoleinspektørens redegørelse til skoledirektøren fremføres, at klasselæreren 14 dage før lejrskolen havde foreslået, at alle drengene skulle udelukkes p.gr.a. deres indstilling til indsamling af penge til turen.

Inspektøren afviste denne "pædagogiske foranstaltning". Men endte alligevel med at acceptere klasselærerens krav og insisterer på, at den tyrkiske elev ikke skulle med. Klasselæreren satte ifølge inspektøren sin deltagelse ind på det ved at true med at lægge sig syg, hvis inspektøren ikke godkendte udelukkelsen fra denne vigtige sociale tur

for en 14-års elev.

Med til billedet hører, at eleven hele tiden har været - og er - glad for sin klasse og klassekammerater. Derfor forbliver han i klassen.

Moderen havde da heller ikke før lærerens beslutning fået noget indtryk af, at der skulle være særlige problemer. Hvorfor køres en sådan sag op på en elev?

Lejrskolesagen har haft utrolige "pædagogiske" dimensioner:

- En elev blev vilkårligt udstillet og dømt til tyv

- der er blevet forsøgt kollektiv afstraffelse af en hel classes drenge gennem udelukkelse

fra lejrskoleturen

- der er gennemført magtovergreb på en elev gennem udelukkelse fra lejrskoleturen.

Mange stiller sig sikkert spørgsmålet om en sådan "pædagogik handlemåde" nogensinde var forsøgt og blevet anvendt overfor en af "hr. Direktør Casten Castenskjolds børn".

Eric Skytte

Slåenhaven 32

5240 Odense NØ

6/8-01

*Vi kan desværre
ikke mere holde
Ankers Havefest -
Men vi mødes til*

STØTTEFEST

for

KOMMUNISTISK

POLITIK

Lørdag 25. august

kl. 19.00

Indre By Medborgerhus

Ahlefeldtsgade 33

★ Taler ★

★ Kultur ★

★ Indsamling ★

Tilmelding på

tlf: 35 43 49 50

arr.: APK, DKU &
foreningen Oktober

Helt i vildrede

Psykologer har under kapitalismen store muligheder for at øge indtjeningen.

- En af dem, - Petersen, - har igennem årenes løb haft rigtig mange kunder i butikken, og med blandet udfald, den ene kom, - den anden gik, - for derefter at blive glemt.

- Nu er for Petersen sket det forfærdelige, at han med sin sidste nye kunde, - og trods gentagne konsultationer med denne, - ikke kan finde hoved og hale i noget som helst, - og efter samråd med sin kone, - har truffet den umulige tænkte situation, - at slette Poul nEubert Rasmussen på kundelisten.

NB

Strøtanker uge 32

I Jyllandsposten søndag den 5. august siger Prosas formand Henrik Kroos: *Der er ingen tvivl om, at vi har fået et dårligere psykisk arbejdsmiljø i IT-branchen og mange arbejder mere, end deres krop og psyke kan holde til i længden.*

Onsdag den 8. august skriver Politiken, at regeringen efter sommerferien vil komme med en rapport, der viser, at dansk erhvervsliv har et nettobehov for IT-folk indenfor de næste 12 måneder på 18.918.

Torsdag den 9. august melder CSC et tremåneders spareprogram ud til alle ansatte i Skandinavien. Der skal spares på alle omkostninger. Alt overarbejde og rejser skal faktureres, internationale møder skal holdes pr. video, eksternt uddannelse suspenderes, intern uddannelse og træningsprogrammer der kan erstattes med fakturerbart arbejde aflyses, efterårets skovture aflyses osv.

Hvordan hænger det sammen?

Krisen får kapitalismen til at vise sit sande ansigt. Det er ikke til at benægte. Som Jyllandsposten skriver: *er også en del danske virksomheder påvirket af den amerikanske shareholder value-tankegang, der sætter aktionærernes interesser øverst på dagsordenen.* I Politiken formuleres det således: *Vi ser en massiv lemningeffekt af topchefer i én retning(...)* Alle demonstrerer de

handlekraft midt i krisen(...) Men det handler også om at tilfredsstille aktiemarkedet. Kort og godt, forretningen lægges tilrette for at tjene kortsigtede profitmotiver og det berettiger at alle hensyn til de ansatte sættes tilside. Det retfærdiggøres derefter af, at der ikke er andre muligheder hvis virksomheden vil overleve.

Virksomhederne drager endnu en gang fordel af Danmarks veludviklede infrastruktur og indretter sig derefter. De danske afdelinger af IT-virksomhederne beskæftiger sig først og fremmest med udvikling og forskning, mens produktionen fortrinsvis foregår i andre lande. Der udvikles efterhånden ikke mange skræddersyede systemer i de danske softwarehuse, istedet tilrettes og kombineres forskellige program-pakker til at dække kundernes behov. Store dele af specialprogrammeringen udføres desuden i udlandet blandt andet Rusland og Indien. En stor del af Amanda er således programmeret i St. Petersborg. Samtidig høstes de største profitter på ny teknologi-udvikling, hurtigere netværk, større lagerplads mm. Det betyder at de mange IT-folk, der blev uddannet som edb-assistenten i 80'erne ikke længere kan udføre det arbejde, der ønskes. Det er dem, der skal fyres nu. Samtidig skal der uddannes nye eksperter, fortrinsvis ingeniører og dataloger og hvis det ikke går stærkt nok, skal der nok blive åbnet for

import af den type arbejdskraft. Det har vi allerede set eksempler på i Tyskland.

Individualiseringen har sat sit præg på kulturen i IT-virksomhederne. Det er sket i opgangstiderne, hvor det var nemt nok at finde et andet job. Nu, hvor de gamle i gårde er ved at blive overflødig eller ubrugelige er det frygten for at miste jobbet, der driver værket. Det er ikke svært at forstå, at det medfører stress og dårligt psykisk arbejdsmiljø.

De fleste steder er der medarbejderstyrede fleksible arbejdstider. Når man frygter for sit job er der ingen, der forhindrer en i at bruge lidt ekstra tid udenfor tidsopgørelsen, på at gøre arbejdet bedre. Alle kontrolmuligheder er forsvundet, samtidig med at den samlede arbejds-mængde øges. Ikke underligt, at der kun er én pensionist i Prosa.

Nu venter vi bare på, at de nedslidte, de sygemeldte og low-performance medarbejderne bliver fyret, så hænger det sammen. Det er kapitalens logik.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Hverdage 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Du har penge til gode!

Offentligt møde om tyveriet af 150 milliarder kr. fra Den Sociale Pensionsfonds - og nok også din - formue. Der vil ikke blive taget andre emner op på mødet.

Nørrebrohallen

Onsdag d. 29. august, kl. 11.00 - 14.00

Indlæg fra og diskussion med folketingsmedlemmerne:

Jytte Andersen (SD)

Kristian Thulesen Dahl (DF)

Frank Aaen (Ø)

Fri entré. Alle er velkomne. I en pause underholder skuespilleren og sangeren Birgitte Bruun og pianisten Torben Kjær. Der kan købes øl, vand, kaffe og brød

Mødet er arrangeret af en lang række græsrodsorganisationer ved **Den Koordinerende Gruppe**

Kontaktmand: Leif Larsen / tlf: 5946 2427 / mail: leif.eigil@get2net.dk

Giga-gevinst til fagbevægelsen

- Vi har sejret ad helvede til!

Citatet stammer fra daværende LO-formand, Thomas Nielsen, som på en LO-kongres gav udtryk for at have redet r... på den danske arbejderklasse. LO havde "flyttet hegnspæle" og derved spist sig ind på borgerskabet, den udbytende klasses profitter. Forholdene i det danske samfund var nærmest udlignet. Klassekampen kunne – igen – erklæres død. Revolutionære kræfter blev latterliggjort, når de fastholdt, at vejen frem var kamp, og klassesamarbejde skulle bekæmpes. Lakmusprøven var virkelighedens verden – den viste, hvem der havde ret, og hvem der var latterlige.

Men LO-lederne fastholdt, at det socialdemokratiske velfærdssamfund havde udslettet klasseskellene. Det var alt sammen lykkedes trods det faktum, at LO's kongstanke i 70'erne om Økonomisk Demokrati (ØD) led en krank skæbne. Arbejderne var ikke interesseret i at blive indrulleret i falske interesser om at få del i virksomhedernes profitter. Illusionsnummeret virkede ikke. ØD var i virkeligheden et skalkeskjul for opbygning af formuer, som fagbevægelsens ledere kunne håndtere, og udbetale klatter til de produktive.

Der skulle gå omkring 15 år, før LO's top og forbundslederne i slutningen af 80'erne havde fundet afløseren for ØD: Pensionsformuerne. Gennem de sidste ti år er pensionsindbetalingerne, som er indbygget i overenskomsterne, steget til kolossale summer, der kun kan gøres op i milliarder og atter milliarder af kroner. Og tempoet tager til i fart.. Ved de senest indgåede overenskomster har fagbevægelsens topforhandlere pralet af, at pensionsindbetalingerne har rundet 9%. Man kan jo selv lægge 9 % oven i lønnen for at konstatere, hvad vi går glip af.

Storkapitalen og fagbevægelsen har i år malket en Giga-gevinst, der bl.a. skyldes salget af IT-virksomheden Giga. Den danske Bank har scoret 50 mio.kr. – Nordea ca. 15 mio. – Arbejdernes Landsbank 15 mio. HK kan proppe 30 mio. kr. i lommen, SiD et betragteligt millionbeløb, mens ATP og LD hver især kan høste 28 mio. kr.

Faglig kommentar

- Ja men, det får vi jo glæde af, når vi bliver gamle, erklærer tilhængerne af de indbyggede pensionsopsparinger.

Kun hvis vi ikke ligger ni fod under overfladen forinden. Kun hvis ikke folkepensionen ikke er forringet inden da, kun hvis de samme sociale forhold for ældre stadig er gældende. Kun hvis vi får det fulde udbytte i realkroner, uden der er nogen, der nasser på formuen; - uden der er nogen, der spekulerer pengene væk i aktier. Og det er, hvad pensionsformuerne bruges til. Det er en gammel nyhed, at de alt for små afkast betyder, at vi ikke er sikret den indbetalte dækning. Administrationen – læs: bestyrelsesmedlemmernes nasseri – æder afkastene op.

Det er en kendsgerning, at folkepensionen langsomt men sikkert forsvinder. Det er en kendsgerning, at de sociale "goder" for ældre forsvinder. Fremtidens ældre skal betale alt selv. De store tabere bliver de nedslidte og

udstødte, der har været overladt til det overførselsindkomster. De har ingen ret til en alderdom.

Fagbevægelsens top kom til fadet før pensionsformuerne. De blev repræsenteret i aktiespekulationer og bestyrelser ved dannelsen af Arbejdsmarkedets Tillægs Pension (ATP) og Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD). Begge institutioner bygger på kapital, der er stjålet fra arbejderklassen. Ved siden af disse kasser spekulerer forbundslederne med medlemmernes egne kontingentkroner. Det sker eksempelvis i udviklingsselskabet "Dansk Erhvervsinvestering". Selskabet betegnes som en usædvanlig alliance mellem storkapital og fagbevægelsen. Her optræder Den danske Bank, Nordea (Nordens største bank), Arbejdernes Landsbank, Lån & Spar, HK, SiD, ATP og LD side om side som investorer og spekulanter.

Storkapitalen og fagbevægelsen har i år malket en Giga-gevinst, der bl.a. skyldes salget af IT-virksomheden Giga. Den danske Bank har scoret 50 mio.kr. – Nordea ca. 15 mio. – Arbejdernes Landsbank 15 mio. HK kan proppe 30 mio. kr. i lommen, SiD et betragteligt millionbeløb, mens ATP og LD hver især kan høste 28 mio. kr.

Dansk Erhvervsinvestering udtrykker med dets sammensætning meget tydeligt, hvordan de faglige ledere er sammenvokset med storkapitalen og dets interesser. Arbejderklassen har og får ingen del i udbytterne, men betaler til dem.

Det er med rette, at de revolutionære kræfter kan betegne toppen af den etablerede fagbevægelse, som en del af arbejderaristokratiet. De har sejret og høstet ad helvede til; men det er arbejderklassen, der afgør hvor længe.